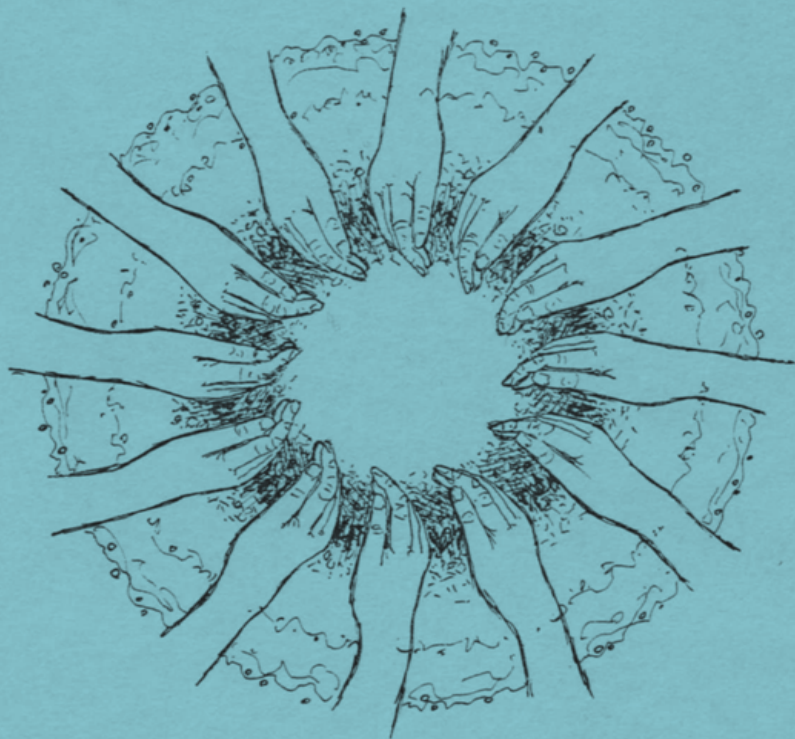

ANNIKKI KUMPULAINEN

TÄHTIVOIMAT
JA
KAITSELMUKSEN KÄSI

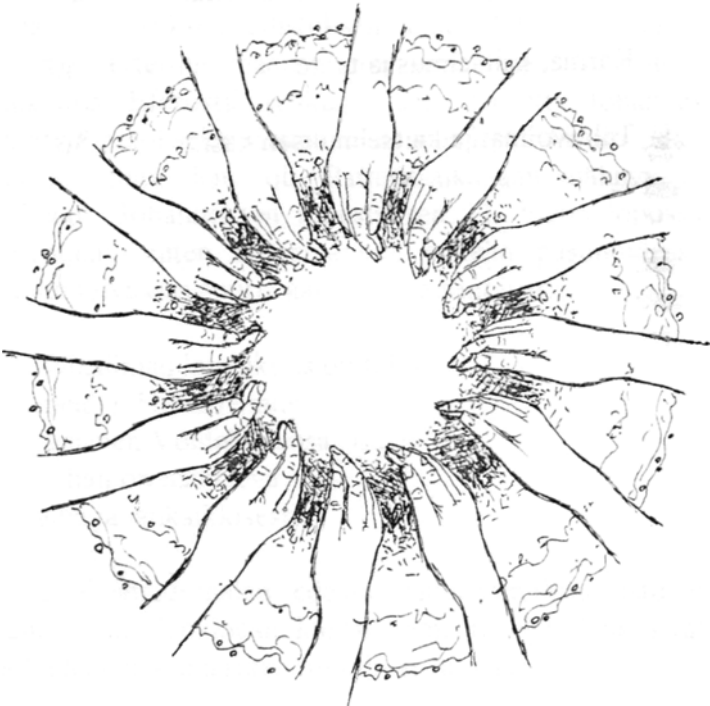

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

TÄHTIVOIMAT
JA
KAITSELMUKSEN KÄSI

ANNIKKI KUMPULAINEN

**TÄHTIVOIMAT
JA
KAITSELMUKSEN KÄSI**

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

Sisälllys:

"Vaimo, aurinko verhonaan."	5
Ilmestyskirjan värikästä kuvakieltä.	24
Karma, kaitselmus ja tahto.	40
Tähtivoimat ja kaitselmuksen käsi.	56

ISBN 951-8901-85-6
Kesävuori Purujärvi 1998

"Vaimo, aurinko verhonaan..."

Esitelmän nimi Vaimo, aurinko verhonaan on Uuden testamentin lopussa olevasta Johanneksen Ilmestyksestä. Johanneshan kertoo olleensa Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden Patmos-saarella. Saarta käytettiin maanpakoon tuomittujen karkotuspaikkana. Efesosta, työkentästään, eristetty Johannes käytti Patmoksella viettämänsä ajan hyödyllisesti. Hän kertoo, mitä hän oli Patmos-aikanaan nähnyt ja kokenut. Johanneksen Ilmestyksen 11. luvun lopussa kerrotaan, miten seitsemännen enkelin pasunoidessa kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat:

"Maailman kuninkuus on tullut
meidän Herrallemme
ja hänen Voidellullensa,
ja hän on hallitseva
aina ja iankaikkisesti."

Edelleen Jumalan edessä valtaistuimillaan istuvat vanhimmat, kaikkiaan kaksikymmentäneljä, lankesivat polvilleen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa:

"... ja tullut on aika tuomita kuolleet
ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi

profetoille ja pyhille
ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät,
pienille ja suurille,
ja turmella ne, jotka maan turmelevat."

Sanoista käy ilmi, että kuvaus on ennustus, sillä se koskee tulevaisuudessa alkavaa tuomiokautta. Tuomiokauden kuvaus jatkuu. Johannes näki suuren merkin taivaassa: vaimo, varustettu auringolla, ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä. Vaimo oli raskaana ja hän huusi synnytyksivaiheissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää.

Pysähtyessämme miettimään tätä Johanneksen näkyä nousee eittämättä mieleen kuin vertailukohteiksi toisia suurten uskontojen pyhiä kertomuksia. Erikoisesti aurinkoon verhoutunut vaimo johtaa ajatukset Egyptin muinaisiin mysteerioihin. Tiivistettyä ja pätevää aiheitamme koskevaa tietoa löydämme mm. Pekka Ervastian teoksesta Suuret uskonnot, mutta myös monista muista kristosofiseen peruskirjallisuuteen kuuluvista kirjoista. J. R. Hannula on valaissut Ilmestyskirjan sisältöä kirjassaan A ja O Ensimmäinen ja Viimeinen. Väinö Lehtonen avaa kirjassaan Tie ihmisyyteen Ilmestyskirjan tuomiokauden symboliksi esittämää vertausta vaimosta aurinkoverhossaan parhaillaan eletävään aikaan soveltaen.

Pekka Ervastian Suuret uskonnot -teoksen luvut eivät ole uskonnonhistoriallisia selontekoja. Tekijä kirjoittaa: "Ne ovat tunnelmakuvia uskontojen historiasta. Ne perustuvat historiallisiin tosiseikkoihin –

joskus sitäpaitsi selvänäkijäin tutkimuksiin tai salaisiin traditioihin, – mutta niiden tarkoitus on kuvata, miltä uskonto – nykyinen tai muinainen – näyttää ja tuntuu, kun sitä lähestyy kunnioituksella, kun siihen syvenny rakkaudella" Edelleen hän toteaa myöhemmin: "Välttämätöntä on Kristuksen seuraajan ymmärtää, millä tavalla vanhoissa uskonnoissa on valmistettu tietä hänelle, joka alkoi uutta ajanjaksoa ihmiskunnan historiassa. Täydellä syyllä voidaan sanoa, että kukaan ei tule Kristuksen luo, joka ei ole istunut Buddhan, Zarathushtran y.m. viisaiden jalkojen juuressa Kristityt tutkijat luulevat joskus kykenevänsä arvostelemaan – ja tuomitsemaan – toisia uskontoja ilman että ovat niissä koko sielullaan eläneet. He erehtyvät, ja mikä pahinta on: he eivät tunne omaakaan mestariaan."

Egyptissä olevat pyramidit ovat tavattoman vanhoja. Ne ovat peräisin Egyptin suuruuden ajoilta. Egyptin suuruuden ajoilla tarkoitetaan luonnollisesti sen aiempaa korkeata sivistystä. Se oli historian takaista Egyptin kansan onnen aikaa. Kun totuudenetsijä kaipasi silloin henkistä tietoa ja viisautta, hän pyrki pyramidikoulun oppilaaksi. Hän matkusti sellaiseen kaupunkiin, jossa on pyramidi, esimerkiksi Memfikseen. Seuratkaamme nyt ajatuksissamme silloista totuuden ja Jumalan ikävöijää. Hän meni siis temppeliin ja esitti pyyntönsä päästä kokelaaksi. Häntä vastaan tuli jo kartanolla arvokkaan näköinen mies, hierofantti, ja tiedusteli, mistä hän oli kotoisin, millaiset hänen perhesuhteensa olivat, missä temppelissä hän oli käynyt koulua jne. Tämä haastattelu ratkaisi, oliko hän

tutkijansa mielestä kelvollinen kokelaaksi. Myönteisessä tapauksessa kokelaaksi pyrkivä sai seurata hierofanttia. Ranskalainen kirjailija ja mystikko Edouard Schure kuvaa, miten he kulkivat käytäviä pitkin ja tulivat pieneen temppeliin, jota käytettiin maanalaisten kammioiden porttina. "Sen ovea naamioi luonnollisen kokoinen Isiksen patsas. Istuva jumalatar piti polvillaan suljettua kirjaa, ollen mietiskely- ja hartaudenharjoittamisasennossa. Hänen kasvonsa olivat hunutetut, ja patsaan jalustaan oli kirjoitettu: 'Kukaan kuolevainen ei ole huntuani nostanut'. – 'Tässä on okkultisen pyhäkön ovi', sanoi hierofantti. 'Katso näitä kahta pylvästä! Punainen edustaa hengen kohoamista Osiriksen valoa kohden, musta merkitsee sen pakonalaisuutta aineessa, ja tämä aineeseen vajoaminen saattaa johtaa täydelliseen tyhjiinraukeamiseen. Sen, joka ryhtyy tutkimaan tiedettämme, on siinä vietettävä elämänsä. Hulluus tai kuolema tulevat heikon tai pahan osaksi; vain voimakkaat ja hyvät saavat osakseen elämän ja kuolemattomuuden. Paljon varomattomia on tästä portista käynyt sisälle palaamatta elävinä takaisin. Se on kuilu, josta vain rohkea pääsee päivänvaloon. Harkitse siis tarkoin, mitä teet; harkitse niitä vaaroja, joihin antaudut, ja ellei rohkeutesi riitä kaikkiin kokeisiin, niin luovu yrityksestäsi! Sillä jos tämä portti kerran sulkeutuu jälkeesi, et voi enää peräytyä.'" (Edouard Schure, Egyptin mysteerit, s. 28.)

Egyptiläisen Isis-jumalattaren synnyttämää poikaa, Horusta, kutsuttiin myös "vapahtajaksi". Kun Isiksen patsas oli asetettu pyramidikouluun johtavalle ovelle,

niin se oli samalla vertauskuva siitä, mikä oppilaita odotti. Heitä odotti sielullinen synnyttäytyminen.

Pyramideissa opetettiin tietävästi monia tieteitä, kuten esimerkiksi mineraali- ja kasvioppia, ihmisen ja kansojen historiaa, lääketiedettä, arkkitehtuuria ja pyhää musiikkia. Mutta vaikka oppilas sai paljon tietoa, niin hänen ei kuitenkaan pitänyt yksinomaan tietää jotakin, vaan ennen kaikkea hänen piti tulla joksikin. Kaiken aikaa hän samalla mietiskeli ja tutki hieroglyfejä. Hän mietiskeli myös pääsykokeiden vertauskuvallista merkitystä. Ensimmäisenä hän oli joutunut maakokeeseen. Hän oli ryöminyt lamppu kädessään pitkin pimeää, ahdasta ja kaltevaa tunnelia, joka johti kaivosaukon partaalle. Siitä johtivat alas rautaiset tikapuut, tikapuiden viimeisellä poikkipuulla seisoen hän oli nähnyt alhaalla hirvittävän kuilun. Mukanaan olleen lampun valossa hän oli nähnyt kaivannon seinässä halkeaman ja kallion läpi nousevat kierreportaat. Hän ymmärsi nyt järjen valon merkityksen etsittäessä ahdistavan pimeyden keskellä oikeaa ratkaisua elämän pulmiin.

Astuttuaan kapeaan ja pitkään holviin hän oli joutunut tulikokeeseen. Hänen edessään leiskui ja räiskyi hehkuva tulimuuri. Hän tiesi nyt, että tuli, jonka lävitse hän oli kulkenut, oli vain taitavasti aikaansaatu optinen näköharha. Mutta intohimot, jotka polttivat hänen sieluaan, olivat todellisia.

Pyrkijä oli joutunut kulkemaan myös liikkumattoman ja mustan veden halki takanaan olevan öljyroiheen hehkussa. Jääkylmä ja synkkä vesi, jossa hän oli

joutunut uimaan, kuvasi hänen kapinoivassa mielessään heränneitä hirveitä epäilyksiä.

Vähitellen pyramidikoulun oppilas tuntee vapautuvansa enemmän ja enemmän itsestään. Hänen aavistuksensa, että on olemassa elämää fyysisen ruumiin ulkopuolella, voimistuu. Vihdoin koittaa aika, jolloin hänet vihitään. Hän poistui fyysisestä käyttövälineestään ja vaelsi kolme päivää ja yötä näkyvässä maailmassa astraali- ja eetteriruumiissaan. Hän sai tutkia kuolemanjälkeisiä tiloja, nähdä erilaisista itsekkyden muodoista koituneita kohtaloita. Hän sai tavata loistavia ja kehittyneitä olentoja. Hänen heräämisensä oli juhlallinen. "Hänet oli kannettu sarkofaagista pyramidin itäiselle ulkoseinämälle. Siinä hän heräsi, kun auringon ensimmäiset säteet kohtasivat konetta, josta syntyi ihana sävel. Hän heräsi soittoon. Hän heräsi elämään. Hän oli kuoleman voittanut ja hän heräsi nyt iankaikkiseen elämään. Hän oli nostanut Isis-jumalattaren huntua, oli tehnyt semmoista, mitä ei kuolevainen voi tehdä. Sillä kun ihminen nostaa Luonnon jumalattaren huntua, silloin hänen täytyy olla kuolematon, silloin hänen on jo täytynyt voittaa kuolema itsessään." (Pekka Ervast, Suuret uskonnot, s. 96.)

J. R. Hannula toteaa, että Isis-jumalattaren patsaaseen kaiverretun varoittavan lauseen voi ymmärtää näin: Niin kauan kuin ihminen haluaa elää kuolevaisen persoonallisuutensa itsekästä elämää, ei hän voi nostaa Isiksen huntua. Mutta kun hän luopuu persoonallisen onnen tavoittelusta, kokee mystistä kuolemaa, hän voi

kohottaa Isiksen huntua. Hän voi saavuttaa todellista tietoa, kokemusta ja taitoa elämän ja kuoleman totuuksista.

Kun pyramidikouluun pyrkijä seurasi hierofanttia, hän joutui harkitsemaan motiivinsa vilpittömyyttä vielä kerran Isis-jumalattaren patsaan edessä. Samassa yhteydessä hierofantti puhui hänelle Osiriksen valosta, jota kohti henki voi kohota. Kaikissa uskonnoissa on puhuttu jumalallisesta kolminaisuudesta ja siitä suuresta jumaluudesta, joka on kaiken takana. Tunnettu egyptiläinen kolminaisuus oli Osiris-Isis-Horus, joskin nimet vaihtelivat vanhassa Egyptissä ajan ja paikan mukaan. Kristinuskossa puhutaan Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Kolminaisuusopilla on useita merkityksiä. Erään niistä voi ilmaista sanoilla isä, äiti ja poika. Ymmärrämme, että maailma on poika, jonka jumalallinen isä ja äiti ovat yhdessä synnyttäneet. Jos ajatella isän sijasta tajuntaa ja äidin sijasta ainetta, niin poika eli maailma on todella tulos tajunnan ja aineen yhteistoiminnasta. Onhan tajunta kuin äärettömyyden periaate ja aine kuin rajoituksen mahdollisuus. Tällöin maailma on kuin haihtuviin muotoihin kahlehdittu ikuinen ja ääretön elämä. (Pekka Ervast, Kalevalan avain, s. 64.)

Johanneksen evankeliumin alussa on kuvattu samaa kolminaisuusmysteeriota. Alussa oli Logos, ja Logos oli Jumalan tykönä, ja Logos oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt. Kun ajatella avaruutta ja sen monen

monia aurinkokuntia, niin kristosofisen tietouden mukaan jokaisella aurinkokunnalla on Olento, joka isänä ja luoja sulkee sen syliinsä. Nämä lukemattomat ilmenneet jumalat, aurinkokuntain korkeimmat olennot, ovat veljiä keskenään. Heidän takanaan on ikuinen avaruuden isä, se salattu jumaluus, josta ei voi mitään tietää. Aurinkokuntain korkeimpia olentoja, aurinkojumalia, on ryhdytty kutsumaan logoksiksi. Johanneksen evankeliumissa Jumala on ääretön salattu elämä, joka kätkee sekä tajunnan että aineen mahdollisuudet. Logoksella taas tarkoitetaan evankeliumissa sellaista yksilöllistä järkeä eli tajuntaa, joka luo maailman. Logos on kuitenkin psykologisesti kolmiyhteinen. Ja koska ihminen on mikrokosmos eli maailma pienoiskoossa, on ihmistajunnassakin kolme tekijää: ajatus, tunne ja tahto.

Voimme kysyä, miksi vanhassa Egyptissä Isis-jumalatar asetettiin näin määräävään asemaan pyramidikoulun kokelaaksi pyrkivän tielle. Isis oli ihanteellisen ja jalon naisellisuuden vertauskuva, naisellisuuden, joka saattoi ilmetä tyttäressä, puoliossa, äidissä. Toisaalta Isis oli Horuksen, valon ja auringon voittoisan jumalan neitsytäiti. Egyptiläisten kaikki jumalat olivat kaksinaisia. Temppeleitä varten oli tieteellinen todellisuus, suurelle joukolle annettiin sen kaksoismuoto, tarunomainen ja myyttinen Olento.

Pyhä Henki on koko ihmiskunnalle yhteinen sisäinen tajunta. Se on koko ihmiskunnan järki, se totuuden tieto, joka elää koko ihmiskunnassa, kaikkialla. Se on kaikkien eroavaisuuksien – kansallisuuksien, rotujen,

yhteiskunnallisten asemien, sukupuolen – yläpuolella. Se on yleinen veljeyden, jumalallisen rakkauden ja totuuden henki. Kun ihminen tietää, että kaikki elävät olennot ovat samasta Isästä lähtöisin, silloin Pyhä Henki elää hänessä.

Virallistuneen kristinuskon mukaan Jeesus Nasaretilaisen äiti Maria oli neitsyt. Pekka Ervastin kuvauksen mukaan hän oli jalo, pyhä ja puhdas nainen, joka oli koko sielullaan avoinna Juudan kansan kansalliselle auralle. Hänellä oli äärettömän kaunis käsitys omasta kansastaan. Maria sai jo etukäteen tietää, että hän oli synnyttävä pojan, josta oli tuleva ihmiskunnan suuri opettaja. Kun enkeli Gabriel ilmoitti, että Maria tulee synnyttämään Jumalan Pojan, silloin kerrotaan Pyhän Hengen laskeutuneen Mariaan, silloin hän tuli kelvolliseksi ennustettuun tehtävään, sillä silloin hän ymmärsi ihmisyyden korkeimmaksi arvoksi, ymmärsi ihmisyyden olevan kansallisuuksien ja muiden alemman kolminaismaailman erojen yläpuolella. Maan tavan mukaan Maria oli jo lapsuudessaan kihlattu Josef-nimiselle miehelle. Koska myös Josef oli vanha vihitty, kuten Mariakin, oli heidän mahdollista yhdessä ottaa vastaan lapsekseen uuden henkisen tien avaaja. He saattoivat antaa Jeesukselle niin puhtaan fyysisen käyttövälineen, että tämä vihkimyksen tietä pitkälle kulkenut vanha Saturnus-vihitty saattoi syntyä. (Tähtikoulut, s. 75.)

Mitä tulee virallistuneen kristinuskomme opetuksiin Jeesuksen neitseellisestä syntymästä, niin samat käsitykset löydämme muistakin uskonnoista. H. P.

Blavatsky kertoo, että Elloran luolien eteläisen sisäänkäynnin luona, Ellora on kylä Intiassa, voidaan tänäkin päivänä nähdä kuvia Indran vaimosta Indrânista istumassa pienen jumalpoikansa kanssa ja osoittamassa sormellaan kohti taivasta samoin elein kuin italialainen madonna lapsineen. Joistakin keskiaikaisista Neitsyt Mariaa pienokaisensa kanssa esittävästä puuleikkauksista otetuissa kuvissa näemme Marian Taivaan Kuningattarena kuun sirpin yllä. Auringon edessä seisten hän miltei pimentää sen valon. Nämä kuvat yhdistävät kristillisen äidin ja lapsen Isikseen ja Horukseen, Ishtariin, Venukseen, Junoon sekä suureen joukkoon pakanallisia jumalattaria, joista on käytetty nimityksiä "Taivaan Kuningatar", "Maailmankaikkeuden Kuningatar". "Jumalan Äiti", "Jumalan Puoliso", "Taivaallinen Neitsyt", "Taivaallinen Rauhan tekijä" jne. (H. P. Blavatsky, Hunnuton Isis III, s. 107.) Monet neitsytäitien nimitykset on jäljennetty omaperäisyyden puuttuessa egyptiläisten ja hindujen uskonnoista.

Soveltakaamme nyt tätä yleismaailmallista vertauskuvakieltä auringon jumalan neitseellisestä synnyttämisestä aivan jokapäiväiseen elämään. Oppaanamme voimme käyttää J. R. Hannulan ajatuksia. Korkeampi minämme, todellinen ja alkuperäinen minämme, elää aurinkotasolla aurinkoelämää. Korkeammasta minästäme säteenä lähtenyt alempi minämme hallitsee synnyttämässään persoonallisuudessa. Jälleensyntymien vierieissä rakentuu aina uusi ja uusi persoonallisuus. Jokainen niistä purkautuu vuorollaan kuoleman-

jälkeisessä maailmassa. Kunnes kerran alemman minän saavutettua korkeamman minän kaltaisuuden nämä kaksi minää vihkiytyvät maisessa elämässä yhdeksi minäksi.

Me ihmiset olemme jakautuneet kahtia vielä toisellakin tavalla. Elämme vuoroin miehinä, vuoroin naisina. Ihmiskunnan kehityssuunnitelmaan kuuluu kuitenkin, että sukupuolinen jakautuminen on tulevaisuudessa häviävä. Tapahtuu ykseytyminen, on vain ihmisiä.

Palatkaamme vertauskuvaan vaimo, jolla on aurinko verhonaan ja kuu jalkainsa alla. Kun ajattelemme asiaa yksilölliseltä kannalta, ts. avioliittokoulun kannalta, niin näemme siinä kolme astetta tai vyöhykettä. Aurinko ja kuu esittävät vertauskuvassa merkittävää osuutta. Mutta koska olemme sidottuja maapalloon, elämme Telluksellamme ja otamme vastaan vaikutteita myös omalta kotipalloltamme, niin kolmantena tekijänä auringon ja kuun lisäksi on maapallo.

Kuuvyöhykkeen avioliittokoulussa ihmiset joutuvat naimisiin, muodostavat liittoja, melkeinpä vain kuin luonnonvoiman vieminä, kuun innoittamina ja hallitsemina. Kuitenkin uhrautumisen oppiläksy astuu mukaan siten, että syntyy lapsia, jotka tarvitsevat hoivaa. Samalla vanhemmat kiintyvät luonnollisesti sekä toisiinsa että lapsiinsa. Mutta nytpä elämä asettaa kokeelle, miten vanhemmat ratkaisevat kaksipuolisen kannustimensa: kiintymyksen ja uhrin muodostaman pulman. Uhri kannustaa kasvattamaan lapsista itsenäisiä, vastuullisia, niin siveellisesti kuin taloudellisesti omilla jaloillaan seisovia. Kiintymys voi

kuitenkin johtaa omistushaluun, niin että vanhemmat sekaantuvat lastensa elämään siten, että se tukahduttaa lasten itsenäisyyttä ja vastuullisuutta. Eräs kiintymyksen ja uhrin välisistä pulmista ilmenee myöhemmin, kun lapset aikuistuttuaan menevät vuorostaan naimisiin. Osaavatko vanhemmat tehdä oikean uhrin, uhrata kiintymyksen kasvattamiinsa lapsiin. Etenkin äidille tämä voi olla vaikeaa.

Jälleensyntymien kuluessa rakkauskykymme herkiytyy, syvenee ja laajenee. Huoltava tajuntamme ei rajoitu enää vain omaan perheeseemme, vaan se ikään kuin laajenee ja levittäytyy oman heimomme, kansamme ja isänmaamme ylitse. Tällöin joudumme maaemomme vaikutuspiiriin. Kun vanhemmat ajattelevat kansakokonaaisuutta, he luonnollisesti siirtävät omat ajatuksensa ja toiveensa lapsiinsa. Tällöin he saattavat jälleen menettellä joko luonnollisesti tai luonnottomasti. On luonnollista toivoa, että lapset työllään ja toiminnallaan nostaisivat kansan sivistystä, lisääisivät valistusta ja edistäisivät hyvinvointia. Luonnotonta sen sijaan on toivoa lapsistaan sodan ihailijoita ja sotasankareita. Sisältyyhän sotilasuhriin toisten ihmisten tappaminen. Jo valmistuminen sotilaaksi edellyttää murhaajaksi opettelemista. Vaikka olemme perin hitaita luopumaan sotaisuudestamme, niin kuitenkin on sellaisia yksilöitä, jotka ovat jo oivaltaneet sotilasuhriin mielettömyyden ja kieltäytyneet siitä. He ovat osanneet uhrautua elämän hyväksymällä tavalla.

Ihmisillä on mahdollisuus siirtyä jälleensyntymiensä vierieissä kuu- ja maakeskeisestä perhekoulusta aurinko-

keskeiseen rakkauden kouluun. Tällöin he eivät toivo lapsistaan enää yksinomaan omalle perheelleen iloa, eivät kasvata heistä sotasankareita, vaan toivovat, että heistä kehittyisi todellisia ihmisiä, henkisesti valistuneita, Vuorisarnan moraalialia kunnioittavia ja Jumalan valtakunnan elämässään ensimmäiselle sijalle asettavia. Kun näin tapahtuu, silloin sekä mies että vaimo ovat tulleet avioliitossaan vaimoksi, jolla alkaa olla aurinko verhonaan ja kuu jalkainsa alla. Vaikka he elävät fyysisessä maailmassa, niin kuu, himo, karma ei ole enää hallitsevassa asemassa, vaan se on jäämässä voitettuna jalkojen alle. Heissä vaikuttaa jo puhtaan totuuden ja rakkauden aurinkohenki, ihmisyyden ihanne eli Kristus.

Totesimme aiemmin, että kuva, jossa näemme vaimon, aurinko verhonaan ja kuun hänen jalkojensa alla, liittyy tuomiokauteen. Vaimoa koristaa lisäksi kahdentoista tähden muodostama seppele. Yksilön kehityksen kannalta vaimo edustaa määrättyä sieluntilaa. Ihminen on silloin sydämessään kiintynyt kaikkeen totuudellisuuteen, hyvään ja kauniiseen. Tämä ilmenee siitä, että hänellä on verhonaan aurinko. Hän on siis korkeamman minänsä varjostama. Korkeamman minän läheisyys synnyttää hänen sydämessään alinomaista kaihoa ja kaipausta yhä syvempään totuudellisuuteen, hyvään ja kauniiseen.

Kuu edustaa ihmisen alemmaa minää, hänen persoonallisuuttaan. Koska kuu on vaimon jalkojen alla, merkitsee se sitä, että hän on korkeamman minänsä kaihon kohottamana noussut persoonallisen tunne-

kiintymyksensä yläpuolelle.

Sepeleen kaksitoista tähteä kuvaavat hänen luonteensa hyveitä, kuten tyytyväisyys, antaumus, vakavuus, jalomielisyys, rehellisyys, suvaitsevaisuus, sääli, myötätunto jne. Kahdentoista tähden perustana voimme pitää eläinradan jakautumista kahteentoista merkkiin, samoin maan piirin jakoa kahteentoista huoneeseen ihmisen syntymähetkelle laaditussa tähtikartassa eli horoskoopissa. Ihminen on pienoiskuva maailmasta, hänessä on sekä taivas että maa, joten hänessä ovat myös näiden kahdentoista merkin vastaavaisuudet, jotka henkisessä synnytyskivuissaan olevassa ihmisessä loistavat kahtenatoista tähtenä hänen sielunsa taivaalla. (J.R. Hannula, *Ilmestyskirja teosofian valossa*, s. 163–164.)

Jeesus Nasaretilainen avasi uuden henkisen tien, uuden käytännön. Vuorisaarna on hänen henkisen sanomansa tiivistelmä. Siihen on koottu ydinlauseita Jeesuksen pitämistä puheista. Vuorisaarnasta voimme saada oikean käsityksen Jeesuksen opetuksen sisällöstä ja hengestä. Aikanamme esiintynyt suuri henkinen opettaja, Pekka Ervast on suomentanut Vuorisaarnan uudelleen. Hän on tiivistänyt ja täsmentänyt Vuorisaarnan ohjeet viideksi yksinkertaiseksi käskyksi: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole paha vastaan ja älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Jokainen ohje on kaksipuolinen, viittaa ihanteeseen ja samalla painottaa luopumaan ihanteen toteutumista estävästä paheesta. Hyvyys, puhtaus, totuudellisuus, rauha ja rakkaus ovat Logos-viisautta.

Niihin elävöitymällä ihminen pukeutuu aurinkoon, hänen eetteriverhonsa muuntuu, valaistuu. Hänessä herää kyky rakastaa.

Pekka Ervast kirjoittaa: "Paheista on tehtävä portaita, joille ihmisveljet voivat astua matkallaan ylöspäin. Hyveistä on tehtävä loistavia tähtiä, jotka näyttävät ihmisille tietä pimeässä." (Pekka Ervast, Salatiedettä omin päin, s. 135.) Paheet eivät luonnollisesti ole portaita ylöspäin, samoin kuin hyveetkään eivät sinään näytä tietä pimeässä vaeltaville ihmisille. Mutta me voimme tehdä paheista portaita ja hyveistä loistavia tähtiä. Kun Vuorisaarnan avulla voitamme itsekäitä, omahyväisiä ja elämän lakeja rikkovia tottumuksiamme eli paheitamme, niin niistä muodostuu ylöspäin johtavia portaita ihmisveljillemme. He näkevät voittomme ja ymmärtävät, että paheitten voittaminen on mahdollista. Voittomme rohkaisee heitäkin voittamaan omia heikkouksiaan. Mutta hyveetkin on voitettava, sillä tuntiessamme olevamme erittäin hyveellisiä olemme itse asiassa itserakkauden vallassa. Hyveellisyytemme voittaneina emme tunne olevamme muiden yläpuolella, muita parempia, olemme toisten vertaisia. Hyveemme ovat juurtuneet luonteeksemme, ovat osa luonnettamme, osa eetteriverhoamme. Ilmestyskirjan vertauskuvaan viitaten voisimme sanoa, että hyveemme loistavat tällöin päässämme olevan seppeleen tähtinä. Emme näe itse, meidän ei tarvitse nähdä, onko päässämme ehkä muutaman tähden muodostama seppeleen alku, löytyykö sieltä edes pienen pientä valopilkkaa.

Edellä totesimme, että Pekka Ervast on suomen-

tanut Vuorisaarnan uudelleen, täsmentänyt ja tiivistänyt sen ohjeet viideksi ymmärrettäväksi käskyksi. Kristosofisessa kirjallisuudessa on puhuttu myös syvennetystä Vuorisaarnasta. Meillä onkin nyt kaksi Vuorisaarnaa, evankeliumien Vuorisaarna ja Pekka Ervastin syventämä. Asian selventämiseksi voimme suorittaa vertailuja. Kirjassaan Christosophia, joka ilmestyi v. 1924, Pekka Ervast käsittelee Jeesus Nasaretilaisen elämäntyötä ja siihen liittyviä, silloin erittäin paljon pohdittuja kysymyksiä. Olivathan Teosofisen Seuran johtohenkilöt Annie Besant ja C. W. Leadbeater esittäneet selvänäköisten tutkimustensa tuloksena kristinuskon perustajan syntyneen v. 105 eKr. Kirjassa tekijä esittää historiallisiin tutkimuksiin perustuvan ratkaisun kysymykseen, milloin Jeesus eli. Ratkaisu on samalla todistus, että Jeesus Kristus eli ajanlaskumme alussa. Kirjan keskeisessä osassa Pieni Ruusu-Risti-Katekismus on luku nimeltä Jeesuksen Kristuksen seitsemän käskyä omistettu kokonaan kysymysten ja vastausten muodossa Jeesuksen opetuksille. Kyselijä haluaa lisää tietoa Jeesuksen antamista elämänohjeista. Vastauksissa kerrataan Jeesuksen sanoja. Näin käydään lävitse Jeesuksen käskyt, kaikkiaan seitsemän, joista kaksi yleistä ja viisi yksityiskohtaista.

Väinö Lehtonen käsittelee kirjassaan Tie ihmisyyteen J. R. Hannulan elämäntaivalta ja siinä nähtäviä henkisiä voittoja. J R Hannula työskenteli aktiivisesti ihmisyyden ihanteen puolesta yli neljäkymmentä vuotta, ensin Teosofisessa Seurassa, sitten Ruusu-Ristissä, mutta varsinaisen elämäntehtävänsä hän suoritti kristo-

sofian merkeissä. Kristosofisella työsaralla, hänen mukaansa siirtymävaiheessa sopi käyttää nimeä teosofis-kristosofia, hän selvitteli sotakysymystä sen kaikilta puolilta, paljasti arkailematta ja peittelemättä niin hienostellun kuin hienostelemattomankin väkivallan. Hän osoittautui olevan tietoinen siitä, mitä ajan kello oli lyönyt, että olimme saapuneet tuomiokauteen ja samalla uuden ihmisyysuskonnon alkuvaiheisiin. Hän esitti neljännesvuosisadan kestäneiden tutkimustensa tuloksena Pekka Ervastian henkisen ja okkultisen aseman perustellen aina esityksensä sekä metafyyysisin tiedoin että Pekka Ervastian omin lausunnoin.

Edellä mainitussa kirjassa Väinö Lehtonen on kuvannut J. R. Hannulan henkisen työn kolmatta vaihetta: "... hän tuli uudella tavalla henkisesti synnyttämiskykyiseksi". Fyysisen lapsen synnyttämiseen tarvitaan isä ja äiti, on tarvittu siitä lähtien, kun ihmiskunta jakautui kahteen sukupuoleen. Että näin on, ei ole ihmiskunnan vika tai ansio, vaan elämän järjestämä ja kehityksemme kuuluva tässä vaiheessa. Tulevaisuudessa ihmissielujen jälleensyntyminen maisele tasolle tulee viisaitten mukaan muuttumaan, kuten sukupuolisuuskin, ja me voimme syventyä näihin tulevaisuuden näkymiin.

Sielulliseen synnyttämiseen tarvitaan myös vanhemmat. Ajatuksien ja tunteiden sopusointuista yhteistyötä tarvitaan, kun synnytämme esimerkiksi kirjoituksia, runoja, sävellyksiä, tauluja. Pelkkä ajatus- ja tunne-elämän sopusointuinen yhteistyö ei kuitenkaan riitä silloin, kun syntyvästä lapsesta, sielullisen liiton

tuloksesta, toivotaan ihmisyyttä edistävää. Ihmisen, oli hän mies tai nainen, tulee kehittää itsessään järjeställistä harkintaa pyrkimällä olemaan rehellinen ja oikeamielinen. Tunne-elämässään hänen tulee kuunnella lempeyteen ohjailevaa sisäistä kutsumustaan. Näin hänessä kehittyi sielullinen äidillisuus, sydämen hienotunteisuus. Kun tällaisen valmistelutyön suorittanut totuudenetsijä sitten koko sielullaan tahtoo tulkita elämän todellista tarkoitusta omaksumansa ihanteen hengessä, on hänen työllään elämän tuki.

Entä henkinen synnytyiskyky? J. R. Hannulalla oli henkinen synnytyiskyky. Hän synnytti sanallaan sen uuden ihmisuuskonnon, josta Pekka Ervast puhui. J. R. Hannulalla oli taito puhua niin ymmärrettävästi, tajuntoja avaavasti ja vaikeitakin metafysisiä asioita arkielämän esimerkein valaisten, että hän synnytti samalla joukon ihmisiä kristosofisen elämänymmärryksen vaalijoiksi.

Johanneksen Ilmestyksessä kuvattu tunnusmerkki: vaimo, aurinko verhonaan ja kuu jalkainsa alla, päässään sepeleenä kaksitoista tähteä, on vertauskuvallinen esitys Kuu-vihkimyksestä. Voimme soveltaa vertauskuvaa myös J. R. Hannulan suorittamaan henkiseen työhön. Hän oli osannut alistaa persoonallisen elämän, kuun, jalkojensa alle. Hän oli henkisesti synnytyiskykyinen kuten vertauskuvan vaimo, ja päässään hänellä oli sepele, jonka tähtinä loistivat Vuorisaarnan seuraamisen myötä kasvaneet kyvyt, kuten asioiden ymmärtäminen sisästä päin.

Kristosofisessa työssä onkin korostettu, että ihmi-

syyteen tähtäävissä pyrkimyksissä tarvitaan sekä mies-että naisprinsiippiä. "Entisajan profetoissa tuli näkyviin tyypillinen miesprinsiippi, he olivat kuin Jumalan sotatorvia. He kyllä ravistelivat sankarisieluja taisteluun paheita vastaan, mutta pienuutensa tunteva ihminen heitä säikähti. Nais- eli äiti-prinsiipin merkeissä tapahtuva auttamistyö sen sijaan nojautuu rakkauteen. Edellinen on pinnallisempi, sillä 'Jumalan sotatorvena'-olo ei ehdottomasti vaadi korkeata henkistä tasoa, mutta äidillisesti auttava ja nostava työ edellyttää rakkautta, henkistä kypsyyttä." (Väinö Lehtonen, Tie ihmisyyteen, s. 84.)

Ilmestyskirjan värikästä kuvakieltä

Ilmestyskirjaa tutkiessamme löydämme samoja vertauskuvia, joita vanhan liiton profeetoista ainakin Hesekiel ja Daniel ovat käyttäneet. Havainto voi innostaa etsimään vertauskuvien alkuperää. Tehtävä on nykypäivän totuudenetsijälle mahdollinen käytettävissä olevan luotettavan kirjallisuuden avulla. Koska mestari Koot Hoomi on todennut, että H. P. Blavatskyn teos Salainen Oppi on salatieteellisten totuuksien yleiskatsaus, niin varmaan juuri tämä teos tarjoaa Ilmestyskirjan symboliikan alkuperän tutkijalle arvokkaita viitteitä, mihin suuntaan hänen tulee edetä selvyyttä etsiessään. Ja todella, Salaisen Opin mukaan on ollut yleismaailmallinen vertauskuvakieli, josta löytyy siruja kaikkien kansojen ja suurten uskontojen keskuudesta. Niinpä suurenmoisen Johanneksen Ilmestyksen vertauskuvalliset näyt ovat uusi mukaelma pyhien kirjojen joukkoon kuuluvasta Enokin kirjasta. Mystisen Enokin nimi on milloin Enos, milloin Hanok ja kreikkalaisilla Enoikhion. Enokin Kirjan on sanottu olevan apokryfinen. Sanalla apokryfia tarkoitetaan yksinkertaisesti salaista, so. sellaista, joka kuului temppelikirjaston hierofanttien ja pappien valvomaan osastoon. Enokin kirja on yksinkertaisesti vihkimyskirja, joka kuvaannollisella ja varovaisella kielellä kertoo eräiden sisäisissä temppeleissä suoritettujen pyhien mysteerien ohjelmasta. Historiallista

avainta käyttäen siinä kerrotaan juurirotujen kehityksestä, mystistä avainta käyttäen kirjassa kuvataan sellaisen ihmisen kokemuksia, joka vapaaehtoisesti ja kaikella voimallaan tavoittelee ihmisyyttä. Ajatellessamme Ilmestyskirjan sijaintia viimeisenä Uudessa testamentissa se on aivan kuin päätekohta Jeesus Nasaretilaisen elämäntyölle. Samalla se on eräänlainen ennustuskirja, sillä siinä käsitellään Jeesuksen kuvailemia tulevaisuuden tapahtumia. Jeesuksen oppilaat kyselivät Mestariltaan lopun ajasta. He ymmärsivät lopun ajalla nähtävästi maailmanloppua. Mutta Jeesus ei puhunut maailmanlopusta, vaan aikakauden lopusta ja uuden aikakauden synnytystuskista.

Enokin nimen kreikankielinen versio Enoikhion merkitsee "sisäinen silmä" eli "näkijä". Hebreankielellä nimen merkitys on "vihkijä" ja "opettaja". Enokin legenda on yhteinen useille muille profetoille, juutalaisille ja pakanallisille, ainoastaan tekaistuja yksityiskohtia koskivine muutoksineen, sillä perusmuoto on sama.

Juutalaisen perintätiedon mukaan Heenok oli seitsemäs patriarkka Adamista lukien. Heenok oli Jaaredin poika ja Metusalemin isä. Hebrealaiskirjeessä kerrotaan: "Uskon kautta otettiin Heenok pois, jottei hänen tarvitsisi nähdä kuolemaa." Lopuksi hebrealaiskirje vielä lisää, "sillä ennen poisottamistaan hän oli saanut todistuksen, että oli otollinen Jumalalle." Mooseksen kirjan mukaan Heenok oli elänyt jumalisesti ja oli poistuessaan 365 vuotta vanha. Hän oli saavuttanut jo silloin inhimillisen kehityksen huipun ja voittanut kuoleman näkymättömissä.

Omakohtainen Enokin kirjan tutkiminen on kuitenkin vaikeaa, sillä H. P. Blavatsky kirjoittaa, että Pyhä Augus-

tinus oli varmaan oikeassa sanoessaan kirkon hyljänneen Enokin kirjan Raamatun kanonisista kirjoista sen suuren iän vuoksi. Siinä mainituille tapahtumille – kolmannen, neljännen ja viidennen rodun yleispiirteistä – ei ollut tilaa niiden 4.000 vuoden rajoissa eKr., joka aika määritettiin maailman iäksi sen "luomisesta" asti.

Enokin kirja puhuu Jumalan kuvasta, siitä ihmisestä, joka on ollut olemassa maailman alusta, joka on lähinnä Jumalaa ja jota enkelit palvovat. Hän on henki, joka liikkuu vetten päällä, Matatron, joka loistaa taivaissa täydellisyyksien täydellisyydessä. Hän on myös "suuret Kasvot", Makroprosoopos, ja välistä Aadam. Hän on taivaallinen ihminen, Kabbalan Aadam Kadmon. Hän on Jumalan Poika, Logos, kosmoksen Kristus.

Ilmestyskirjan kirjoittaja kertoo: "Minä, Johannes, teidän veljenne, joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa, minä olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella, jonka nimi on Patmos." Patmos on pieni saari Efeson edustalla. Saaren luonto on karua ja jylhää. Kolmen tulivuoren ryhmä antaa sille oman leimansa. Saarta käytettiin maanpakoon tuomittujen karkotuspaikkana Rooman vallan aikana.

Väinö Lehtosen kuvaus antaa paikallisväriä: "...näin Jeesuksen todistuksen tähden hän vankeuttaan kantoi ja ihmiskunnan tuskan hän sielunsa syvyyksissä tunki. Ulkoisen pimeyden vanki. Vaikka auringon tulinen pyörä säteensä heitti takanaoleville vuorille, niin sen hehku verenkarvaiselta näytti ihmiskunnan ahdistuksen takia ja puiden varjot pimeyden aaveilta vaikuttivat. Silloin

Vanhaikäinen aijoonien verhoa kohotti ja Herran mies katseli Kohtalon kääntymistä, kun Vanhaikäinen pelastavan kätensä maailman ylitse laskee..." (Väinö Lehtonen, Vaeltajan viesti, s. 273.)

Ilmestyskirjassa on meille nykyajan totuudenetsijöille outoja sanoja, esimerkiksi Vanhaikäinen ja aiooni. Aiooni merkitsee aikakautta, Vanhaikäinen Luojaa. Luojusta on käytetty myös nimiä Ensimmäinen eli Alkuaikainen Vanhin, Pyhä Vanhus. Kreikkalaiset puhuvat Ajan Vanhuksesta viikatteineen ja hiekkakelloineen ja hindulaiset käyttävät Brahmaasta kolmiyhteisessä muodossaan samaa Vanhaikäinen -nimeä eli heidän kielellään Sanat.

Outojen sanojen lisäksi Ilmestyskirjassa on annettu entuudestaan tuntemillemme sanoille ja käsityksille uusia merkityksiä. Niinpä Kristuksesta käytetään nimeä Karitsa. Niin kovin väärinymmärrettyä teurastamista käytetään ilmaisussa: Karitsa, joka näytti olleen teurastettu. Teurastaminen toteutuu kehityksen hyväksi suoritettussa työssä, kun ihanteen toteuttaja uhrautuen ponnistelee valaen henkiset voimansa työhön.

Lähtiessäni Ilmestyskirjan taulugalleriaan tutkimusmatkalle olen tukeutunut kristosofiseen kirjallisuuteen, pääasiallisina lähteinäni ovat olleet Pekka Ervastian Ihmissyyden uskonto, J. R. Hannulan Ilmestyskirja teosofian valossa, samoin J. R. Hannulan A ja O Ensimmäinen ja Viimeinen sekä Väinö Lehtosen Kirjat avattiin.

Ilmestyskirja on pitkä. Sen luvut ovat kuin värikkäitä tauluja ja taulusarjoja, joiden katseluun yhden esitelmän aika ei riitä. Niinpä valitsen tutkimuksemme kohteeksi vain muutamia vaikuttavia näkymiä. Aloitan Johanneksen

taivaassa näkemästä Jumalan valtaistuimesta. Valtaistuinta ympäröi kaksikymmentäneljä vanhinta sekä neljä merkillistä olentoa, jotka ylistivät lakkaamatta valtaistuimella istuvaa olentoa. Valtaistuimen edessä paloi seitsemän soihtua.

Ajatellessamme edessämme tällaista kuvaa voimme tulkita sen esittävän aurinkokunnassamme vallitsevaa hierarkisuutta. Valtaistuimella istuja on tällöin kaiken sisällä ja takana oleva Luoja eli Logos. Logoksella on ulkonaisena verhonaan aurinkokunta kaikkine muotoineen, mutta erikoisemmin Häntä edustaa aurinko. Valtaistuimen edessä Johannes näki seitsemän palavaa tulisoihtua, joita hän nimittää Jumalan seitsemäksi hengeksi. Olennot olivat tai ovat planeettahenkiä, toisilta nimiltään arkkienkeleitä ja pääenkeleitä. Heidän ulkoisina verhoinaan ovat aurinkokuntamme pienempiä voimapyörteitä edustavat pyhät planeetat. Valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta ja niillä istui kaksikymmentäneljä vanhinta. Heidän vaatteensa olivat valkoiset, ja heillä oli päässään kultaiset kruunut. Heistä puhuessaan J. R. Hannula viittaa kolmannen juurodun aikana Venuksen planeettajärjestelmästä saapuneisiin auttajiin, Tulen Herroihin. Näistä maapallomme kehitystä johtamaan saapuneista olennoista korkein oli Sanat Kumaara eli Melkisedek. Alkuperäisistä johtajista korkeimman kerrotaan yhä olevan paikallaan.

Ilmestyskirjan mukaan valtaistuimen keskellä ja ympärillä oli vielä neljä merkillistä olentoa edestä ja takaa silmiä täynnä. Olennot ylistivät lakkaamatta, yötä päivää valtaistuimella istujaa sanoilla: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra

Jumala, kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on." Johannes kuvaa olennoista ensimmäisen jalopeuran näköiseksi, toisen härkävasikan kaltaiseksi, kolmannella oli ihmiskasvot ja neljäs oli lentävän kotkan näköinen. Kaikilla olennoilla oli kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Kuvauksesta tulee eittämättä ensimmäisenä mieleen sfinksi. Esittäähän tuo kivinen kuvapatsas ihmisyydessä keskeneräistä ihmistä. Ainakin profeetat Hesekiel ja Daniel ovat käyttäneet samaa yleismaailmallista vertauskuvakieltä omissa kirjoituksissaan.

Se, että olennot ylistävät alinomaa valtaistuimella istuvaa ja ovat ulkoa ja sisältä silmiä täynnä, viittaa niiden mahtavuuteen. Niinpä niiden on sanottu olevan Karman Herroja. "Näiden olentojen silmien paljous voi kuvata sitä suurta tietoa, kaikkinäkeväisyyttä, jolla nämä mahtavat olennot kykenevät ohjaamaan monimutkaisia karmanlankoja, tekojen aiheuttamia seurauksia, jotka sitovat ihmisiä ja muita olentoja heidän kohtaloonsa. Heidän kaikkinäkeväisyytensä on niin suuri, ettei esim. mikään ihmisten menneisyyden teko jää heiltä huomaamatta. Samoin he laskevat ihmisen karman purkautumisen tulevaisuudessa." (J. R. Hannula, Ilmestyskirja teosofian valossa, s. 23.)

Taulusarja jatkuu. Valtaistuimella istujan oikeassa kädessä on sisältä ja päältä täyteen kirjoitettu ja seitsemällä sinetillä suljettu kirjakäärö. Johanneksen näkyjen aikoina oli papyrus kaikkien käyttämä kirjoitusaines. Papyrusliuskat tai -sivut liimattiin reunoistaan yhteen, joten ne muodostivat pitkän liuskajonon, joka käärittiin puisen puikon ympärille. Luettaessa liuskajonoa kierrettiin toiselle

kepile. Rullia säilytettiin tavallisesti koteloidissa. Ilmeisesti nämä suojakuoret voitiin tarvittaessa lisäksi sinetöidä.

Johanneksen ilmestystä voidaan luonnollisesti avata seitsemällä avaimella, kuten kaikkia pyhiä kirjoja, ja lisäksi jokaista avainta voidaan kiertää seitsemän kertaa. Historiallista avainta käytettäessä näemme, että se valaisee juurirotujen kehitystä. Mutta me ihmiset olemme myös monissa aiemmissa juuriroduissa ja niiden alaroduissa eläneinä ja kehittyneinä kuin seitsemällä sinetillä suljettuja kirjoja. Olemme alemmalta puoleltamme nelinkertaisia. Meillä on näkyvä ryysinen käyttöväline ja sen näkymätön kaksoispuoli, eetteriverho. Näiden lisäksi meillä on se periaate, josta käytetään nimeä astraaliruumis ja jonka olemassaolon tiedostamme tunnelmina, tunteina, pyyteinä, haluina ja himoina. Nuorin periaateistamme on päivittäinen minä ajatussisältöineen. Näiden yläpuolella on kolminainen kuolematon kokonaisuutemme osuus: järki, rakkaus ja tahto, eli manas, buddhi ja aatma. Psykologista avainta käyttäen Ilmestyskirja auttaa meitä avaamaan oman olemuksemme sinetit.

Ilmestyskirjan seitsemällä sinetillä suljetun kirjakäärön avaamista esittävän kuvaelma- tai taulusarjan neljässä ensimmäisessä näytöksessä esiintyy hevonen ratsastajineen sekä muuta vertauskuvallista esineistöä tai symbolisia olentoja. Hevonen on voimakas eläin. Jos lapsi, joka ei ole aikaisemmin ratsastanut ja jota ei ole opetettu ohjaamaan hevosta, nousee hevosen selkään, ei hän hallitse hevosen käyttäytymistä. Vaikka ihmiskuntamme on saavuttanut täysi-ikäisyyden, niin valtaosa meistä on kuitenkin lapsen asemassa, mitä tulee omien käyttövälineidemme ja niissä

piilevien voimien hallintaan.

Kun ihminen astuu vakavissaan totuudenetsijän tielle, hän joutuu aloittamaan sinettien avaamisen kaikkein nuorimmasta prinsipiistään, omasta minästään ajatussisältöineen. Ilmestyskirjan mukaan ensimmäistä sinettiä avattaessa tuli valkoinen hevonen. Sen selässä istujalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppelä, ja hän lähti voittajana ja voittoja saamaan. Juuri päivätajuinen minämme on henkiselle tielle astuttaessa ratkaisujen tekijä, kulloinkin tavoiteltavan päämäärän ja keinojen valitsija. Koska minämme on prinssiipeistämme nuorin, se on suhteellisen puhdas, kuin valkea hevonen. Ratsastajalla oli selässään nuoli. Ajatuksemme ovat kuin nuolia, joita meidän tulisi hallita. Mutta kun elämä ei sujukaan suunnitelmienne mukaan, meissä herää helposti suuttumus ja kiukku. Nuolien lähettäminen saattaa olla vanhan tottumuksen vuoksi herkässä. Mutta jos persoonallisen minän sinetin avaaja turvautuu Vuorisaarnan ohjeeseen älä suutu ja eläytyy ohjeen positiiviseen puoleen eli kuolemattomaan hyvyteen, hänellä on mahdollisuus voittaa kiivautensa ja hän voi saada voittajan seppelän. Hänen persoonallisen minänsä sinetti avautuu.

Tunne-elämän symboli on tulipunainen hevonen. Sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, jotta ihmiset surmaisivat toisiaan. Ratsastajalle annettiin lisäksi suuri miekka. Himon väri on tulipunainen. Väkivallanteot, murhat, sodat aiheutuvat himoluonnon eri ilmentymistä: vallan-, kunnian- ja nautinnonhimosta. Vuorisaarnan toinen käsky, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, pätee oppaaksi tunneluonnon pyörteiden

rauhottamiseen. Käytämme ihmisen eri käyttövälineistä myös nimeä periaatteet, koska ne ovat vain harvoilla ihmisillä jo täysin organisoituneet. Käyttövälineemme eivät ole erillisinä toimivia kerroksiamme, vaan niillä on yhteys toisiinsa. Niinpä tunneryöppyjensä hallintaa opettelevalle selviää, että vielä tunneluontoa syvemmällä hänen olemuksessaan on kuin häneen kiinnikasvaneina kaikenlaisia tapoja ja taipumuksia. Nämä menneitten elämien kasvannaiset ovat kiinnittyneet eetteriverhoomme ja vaikuttavat yhä siten, että esimerkiksi jonkin poikkeuksellisen tapahtuman johdosta ne tulvahtavat suurella voimalla tietoisuuteemme aiheuttaen häiriöitä. Ihminen on itse synnyttänyt ne. Hän on esimerkiksi voinut kokea loukkauksen ja on jäänyt pyörittelemään sitä jatkuvasti mielessään mutta ei ole osannut tarkastella tapahtunutta ulkopuolisena, vaan omaa itsekkyyttään hemmotellen. Mitä voimakkaammin ja kauemmin hän omistautuu kertaamaan asiaa, sitä voimakkaamman tunnelatauksen hän onnistuu keräämään alkuperäisen ympärille. Kun tämä sittemmin tavallisesta päivätietoisuudesta syrjäytetty ajatus-tunne-koostumus ylittää jälleen päivätietoisuuden kynnyksen, valtaa se helposti ihmisen mielen. Voimme sanoa, että näin pienestä ajatuspyörylystä on kasvanut suuri tulipunainen ja raisu hevonen, jota luomuksen synnyttänyt ihminen ei pystykään enää hallitsemaan. Se saa hänet uskomaan alkuperäisen tapahtuman yhteydessä kokemansa itsekkäät tunteensa tosiksi ja hyväksyttäväksi.

Kolmatta sinettiä, eetteriruumiimme salaisuuksia, avattaessa esiintyy musta hevonen. Hevosen selässä istujalla on vaaka kädessään. Musta väri kuvaa salaisuutta.

Vaaka on totuuden vaaka. Eetteriruumiimme on vielä suuri salaisuus. Siihen sisältyy pienoismaailmamme ja siitä rakentuu aikanaan kuolematon käyttövälineemme. Oma salaisuuttamme ratkaistessaan ihmisen pelastus on totuuteen syventymisessä. Siinä meitä auttaa Vuorisaarnan kolmas ohje, älä vanho.

Alemman nelinäisyytemme neljäs ja vanhin periaate on fyysinen käyttövälineemme. Saimmehan sen idun jo ensimmäisessä luomis päivässä, vaikka varsinaiset "nahka-vaatteemme" valmistuivatkin vasta tämän luomis päivän aikana Lemurian mantereella, kun maapallomme oli laskeutunut näkyväiselle tasolle. Neljättä sinettiä avattaessa näkyi hallava hevonen. Hevosen selässä oli Kuolema ja kintereillä Tuonela. Heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata ja heille annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta. – Mainen majamme on kuoleman lain alainen. Menetämme sen jokaisen mumistuksemme päättyessä. Ja koska olemme alistaneet sen palvelemaan sotaa ja väkivaltaa, olemme tappaneet toisiamme sodissa, käyttäneet vahvemman oikeutta, niin Kuolema ja Tuonela käyttävät sitä ratsunaan. Mutta Vuorisaarna opastaa luopumaan maailmanparantamisesta ja sotimisesta: älä ole pahaa vastaan, ja edelleen: älä sodi. vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Voimme ryhdistäytyä ja vapauttaa fyysisen käyttövälineemme pahan palveluksesta, ohjastaa itse ratsuamme.

Ylempien periaatteiden yhteydessä ei esiinny enää hevosia. Johannes näkee henkisen työn mahdollisuutta odottavien marttyyrien sielut. Hän kokee sielullisia maanjärjestyksiä sekä heijastusta todellisesta rauhasta.

Viidettä sinettiä avattaessa Johannes näki taivaassa alttarin alla Jumalan sanan tähden surmattujen marttyyrien sielut. He rukoilivat suurella äänellä pyhää ja totista Valtiaasta kysyen, kuinka kauaksi hän siirtää tuomionsa ja heidän verensä koston. Nämä Ilmestyskirjan mielestämme karkeat ja huonosti valitut tai -käännetyt sanat marttyyrien rukouksessa herättävät helposti mielikuvan, että Mestarin moraaliohjeiden vuoksi surmatuiksi tulleet huutaisivat kostoja. Mutta sitähän he eivät tee. Altari on vertauskuva uhrista. Nämä marttyyrit ovat uhrautuneet siten, että ovat luopuneet kuolemanjälkeisestä taivaallisesta levosta. Jumalan kosto tarkoittaa samaa kuin teosofian opettama syyn ja seurauksen järkähtämätön laki eli karma. Aiemmin jo totesimme, että veri on vertauskuva uhrautuvasta työstä, elinvoimien uhraamisesta ihanteen palveluksessa. Kaikille heille annettiin pitkä valkoinen vaate ja heitä kehoitettiin pysymään levollisina vielä vähän aikaa. Heidän tuli pukeutua pitkään työpukuun ja odottaa maltillisesti henkisten työmahdollisuuksien avautumista.

Viides sinetti koskettaa jo korkeampaa minäämme. Kun totuudenetsijä saa kosketuksen korkeamman minänsä manakseen, todelliseen järkeensä, hänessä herää monia elämän käytäntöä koskevia kysymyksiä. Hän näkee paljon vääryyttä. Hän näkee, miten suuret henkiset opettajat ja heidän seuraajansa, ihmisyyden tavoittelijat, joutuvat kokemaan marttyyriutta. Hän ymmärtää, että hänenkin tulee lakata ajattelemasta henkilökohtaista mukavuuttaan, autuuttaan, onneaan ja pukeutua pitkään valkoiseen työpukuun. Työpuvun väri, valkoinen, on epäitsekkyuden vertauskuva.

Kuudennen sinetin avaaminen aiheutti suuren maanjäristyksen. Aurinkokin meni mustaksi kuin surupuku, ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi. Edelleen taivaan tähdet putoilivat alas, niin kuin viikunapuun raakileet putoavat kovan tuulen ravistellessa puuta. Taivas poistui kuin kirja, joka kääritään kokoon. Kaikki vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltaan. Niin maan kuninkaat, ylimykset, sotapäälliköt, rikkaat ja väkevät kuin orjat ja vapaat kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin rukoillen vuoria ja kallioita kaatumaan heidän päälleen ja kätkemään heidät.

Aurinko valaisee maailmaamme. Auringon lisäksi meillä on toinenkin valonlähde: kuu. Kuu saa kuitenkin valonsa auringolta, sen valo on lainavaloa. Ihmiskuntamme kehitystä johtavista valoista Kristus-valo on aurinkoa vastaava todellinen valo, henkinen valo. Se loistaa suurten uskontojen alkuperäisissä opetuksissa. Mutta uskonnot luovat myös kuun valoa vastaavan harhavalon, kansoja johtavan ulkonaisen sivistyksen yhteiskuntamoraaleineen.

Kun totuudenetsijä saa välähdyksen buddhista, rakkaudesta, hän näkee uskonnon ja vallitsevan yhteiskuntamoraalin uudessa valossa. Hän ymmärtää, että uskonto on madaltunut, pimentynyt, muuttunut aivan mustaksi. Jumala, jota ihmiset rukoilevat sotatantereelle lähtiessään siunaamaan heidän aseensa ja tuomaan voiton omalle armeijalle, ei ole todellinen Jumala, rakastava taivaallinen Isä. Ja Jumala, joka tuomitsee osan ihmiskuntaa ikuiseen kuolemanjälkeiseen piinaan, ei ole rakkauden Jumala, vaan pimeyden edustaja. Kun totuudenetsijä ymmärtää kaikki ihmiset kanssavaeltajikseen, samaa päämäärää, ihmisyyttä, kohti matkaaviksi,

niin hän näkee sotien irvikuvallisuuden. Saman Tellus-tähtemme koulua käyvä ihmiskunta on jakautunut eri kulttuureihin. Kuitenkin kaikki nykyiset ns. sivistykset ovat verisiä. Ulkoisesti olemme sivistyneitä, mutta ihmisten tappamisen sodissa hyväksymme, jopa ihailemme eniten murhia tehneitä "sankareita" ja koristamme heidät monilla kunniamerkkihelyillä.

Buddhi, rakkausprinsiippimme, inspiroi meitä näkemään toisissamme olevan Jumalan kuvan. Sisäinen Jumalamme on tosin vielä kovin heikko, kuin läpinäkyvä. Sitä onkin verrattu aamuauringossa kimaltelevaan kastehelmeen. Kastehelmi on kirkas ja puhdas. Voimme ihailla sitä, mutta kosketuksestamme se helposti särkyy. Kunpa osaisimme suhtautua toisissamme olevaan Jumalan kuvaan sitä voimistaen, varoen rikkomasta.

Seitsemännen sinetin avaaminen aiheutti taivaassa äännettömyyden, jota kesti noin puoli tuntia. Ihmisen seitsemäs prinssiippi on Isän tahtoa ja majesteettiutta kuvastava aatma. Kun ihminen kokee heijastuksen aatmasta, rauha ja hiljaisuus täyttävät hänen sielunsa. Hän suorittaa kuolinmietiskelyä vastaavan selvittelyn omassa sielussaan, jakaa menneen elämänsä ajatukset, tunteet ja kokemukset kahteen ryhmään: ikuisuusarvoisiin sekä ajan myötä haihtuviin. Vanhasta käytännöstä luopuminen aiheuttaa luonnollisesti sisäistä kiirastulta. Ilmestyskirja kuvaa totuudenetsijän kamppailuja värikkäästi: syntyi ukkosenjyrinää, ääniä ja salamoita, maanjäristyksiä.

Kaikki seitsemän sinettiä on jo avattu. Ihmisen prinssiipit on käyty kertaalleen lävitse. Niitä on puhdistettu, järjestetty, elävöitetty, kuitenkin enkelien esiintyminen

jatkuu yhä. Ilmestyskirjassa on sinettien avaamis-taulusarjan jälkeen toisintotauluja, joissa enkelit pasunoivat ja tyhjentävät maljoja. Kehitys ei tapahdu suoraviivaisesti, vaan joko jyrkemmässä tai loivemmassa spiraalissa. Niinpä totuudenetsijä kulkee ihmisyyttä kohti kertaillen. Mitä useampaan kertaan hänen prinssiippinsa joutuvat kokeelle, sitä keskittyneemmin hän on oppinut kokoamaan henkiset voimansa ja sitä järjestyttävämpiä ovat kuvaannolliset maanjärjestykset, myrskyt ja salamoinnit.

Alempien prinssiippien järjestymisen ja ylempien elävöitymisen jälkeen totuudenetsijälle avautuu uusia näköaloja. Ilmestyskirjan viimeinen taulu esittää uutta Jerusalemiä. Johannes näki pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä. Jerusalem tarkoittaa rauhannäköä. Uusi Jerusalem on rakennettu puhtaasta kullasta, jalokivistä ja helmistä. Taulun enkelillä oli mittasauvana kultainen ruoko, jolla hän mittasi kaupungin, sen portit ja muurin. Kaupungin pituus, korkeus ja leveys olivat yhtä suuret. Kaupunki oli siis kuution muotoinen. Kuutio kuvaa salatieteilijöiden mukaan kolmiulotteisessa maailmassamme täydellisyyttä. Siinä kolme suoraa viivaa leikkaa toisensa kohtisuorasti. Auki kehitetty kuutio muodostaa ristin, jossa on neljä ylöspäistä neliötä ja kolme poikittaista neliötä. Keskimäinen neliö on yhteinen molemmille. Risti kuvaa hengen ja aineen välistä ristiriitaa. Rosenkreuziläisillä veljillä ristinmuotoinen avattu kuutio oli määrättyssä asteessa tutkimuksen kohteena. Uuden rauhannäön, uuden Jerusalemin, rakennusaineista kulta viittaa aurinkokeskeiseen elämään, jalokivet ja helmet moraaliin ja

oikeisiin tekoihin. Kaupunkia ympäröivässä muurissa oli kaksitoista porttia, kolme kullakin ilmansuunnalla. Portteihin oli kirjoitettu Israelin lasten sukukunnan nimet ja muurien kahteentoista perustukseen kahdentoista apostolin nimet. Ymmärrämme muurin kuvaavan eläinrataa kaksinetoista merkkeineen. Jokainen eläinradan merkki on portti, jonka ihanteen toteuttamisen myötä ihminen astuu henkisen elämän valtapiiriin, taivasten valtakuntaan.

Kaupungissa ei ollut temppeleitä, sillä Herra Jumala, kaikkivaltias, on sen temppeleitä ja Karitsa. Kaupungissa ei tarvittu myöskään valoksi aurinkoa eikä kuuta, sillä Jumalan kirkkkaus valaisi sitä, ja sen kynttilä oli Karitsa. Kun ihminen on antautunut sisäisen jumalansa johtoon, silloin hänen koko olemuksensa on pyhitetty temppeleiksi. Hänen sisäinen jumalansa on hereillä ja valaisee hänen tajuntaansa sisästäpäin.

Valtaistuimelta kuuluva ääni selitti näkyä sanoen: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä!"

Kristosofiassa puhutaan Logoksen temppeleitä laskeutumisesta maan päälle. Henkisessä työssä temppeleitä on työn keskus. Pekka Ervast puhui Suomessa avatusta ihmeellisestä temppeleistä. Temppeleitä on näkymättömässä maailmassa eetteritasolla. Se on veljeyden temppeleitä sanan syvimmissä merkityksessä, sillä ei yksikään valkoisen mestariuden saavuttanut ihminen ole siinä temppeleissä vieras. Temppeleitä ei ole pyhitetty yhdelle määrätylle Mestarille, vaan kaikki Mestarit, joissa Kristus elää, liikkuvat siellä vapaasti. Tämä temppeleitä voi laskeutua eetterimaailmasta fyysiselle tasolle eli ilmetä näkyväisessä

maailmassa niiden ihmisten kautta, jotka tekevät työtä Mestarien sanoman puolesta.

Jumalan maja on todella laskeutunut ihmiskuntamme keskuuteen. Henkisen elämän ja työn keskus, mahdollisuus toteuttaa ihmisyyden ihannetta voimiensa mukaan ja työskennellä maisen elämän paratiisilliseksi muuttumisen puolesta on nyt todellisuus fyysisellä tasolla.

Karma, kaitseimus ja tahto

Pekka Ervast kirjoittaa artikkelissaan Kohtalo, kaitseimus, vapaus: "On olemassa vanha kiinalainen vertauskuva voimien kolmiosta, jota kohtalosta, kaitsemukselta ja ihmisen tahdosta puhuttaessa tahtoisin esittää seuraavalla tavalla. Kolmio on ennen syntymistään paljas vaakasuora viiva, ja se on kohtalon viiva. Kaikki on silloin koneellista kohtaloa, ihmisen tahto ei yhtään näy. Mutta toisessa päässä viivaa alkaa vähitellen toimia ihmisen tahto. Ihminen herää tahtomaan, hänestä tulee luonnonvoima. Hänen tahtonsa on ensin kuin piste, mutta se kohoaa ja nousee pystysuoraksi viivaksi, ja silloin muodostuu suorakulmainen kolmio, kun kuvittelemme, että ihminen noustessaan maasta nostaa taivasta eli kolmatta sivua. Tämä on karman tekijöiden kolmio: vaakasuora viiva on kohtalo, pystysuora on ihmisen tahto ja hypotenuusa on kaitseimus. Ihminen nousee ylemmä ja ylemmä, hän näkee enemmän ja enemmän taivasta ja hänen voimansa ja kaitseimuksen voima yhdessä on ensi hetkestä suurempi kuin kohtalon voima."

Ajatelkaamme sitten, että ihminen etenee pitäen käsillään yllä taivasta. Hänen edetessään kohtalon viiva lyhenee, toisin sanoen menneisyyden kirous heikkenee; ihminen tulee yhä vapaammaksi. "Myöskin kaitseimuksen viiva lyhenee. Mutta kaitseimuksen voima pienenee

ihmisen ulkopuolella, sentähden että hän itse tulee enemmän ja enemmän kaitselmuksen kaltaiseksi. Kaitselmus kasvaa hänessä itsessään, ja lopulta ihmisen tahto tulee yhdeksi Jumalan, taivaan tahdon kanssa, ja silloin hän vapautuu kokonaan kohtalonsa painosta." (Pekka Ervast, Tietäjän Aarteisto II, s. 168.)

Hetkinä, jolloin totuudenetsijä kokee karmansa rusementavan painon, hänen tajuntaansa voi nousta aiemmin lukemansa vertauskuva voimien kolmiosta. Siinä hän hänelle on ojennettu auttava ohje, miten selviytyä voittajana päällelleen vyöryvästä karmasta. Mutta vaikka apu on esitetty keskitetyn lyhyesti, on siihen kuitenkin syvennyttävä, jotta osaisi soveltaa neuvon käytäntöön.

Karma on kolmion voimista ymmärrettävin, käytännön kautta tutuksi tullut. Olemme rikkoneet aikaisemmissa jälleensyntymisissämme elämänlakeja vastaan, rikkomuksien karmalliset seuraukset vyöryvät nyt ylitsemme ja uhkaavat haudata meidät alleen. Tällöin meidät saattaa vallata kärsimyksen pelko. Ryhdymme torjumaan kärsimystä. Kuitenkin viisaiden mukaan juuri kärsimyksen pelko sitoo meidät kiirastuli- ja helvettitiloihin, sillä kärsimyksiä väistäessämme niitä aiheuttaneet syyt jäävät voittamatta. Lisäksi saatamme aiheuttaa uusia kärsimyksiä tuottavia syitä, mikäli valitsemme vääriä keinoja ahdingosta vapautuaksemme. Sen sijaan että pyrkisimme rauhallisesti miettimään tilannetta, voimme turvautua tajuntamme turruttamiseen moninaisin tavoin, yleisimmin huumeiden, alkoholin ja lääkkeiden liiallisen käytön avulla.

Sieluissamme saattaa olla piilevinä monenlaisia taipumuksia, haluja ja himoviehtymyksiä. Haluamme

esimerkiksi olla aina etevin, tunnustetuin tai määrätä, miten menetellään jne. Vastoinkäymisiä kohdatessamme pelkuruus saa meissä helposti vallan ja poistumme selkeän päivätajunnan piiristä sumuiseen unelmamaailmaamme. Näin menetellen vanhat taipumuksemme pysyvät uskollisina seuralaisinamme. Ne ovat seuranneet meitä menneisyytemme perintönä. Vaikka olemme jo kulkeneet kuolemanjälkeisten puhdistustilojen lävitse ja joutuneet luopumaan niistä siellä ja vaikka himot ovat "palaneet" pois, niin tuomme niiden siemenet kuitenkin mukanaamme uuteen jälleensyntymiseen. Niillä on taipumus itää, sillä kaikki alhaiset taipumukset on voitettava lopullisesti fyysisessä maailmassa, vapaaehtoisesti.

Me ihmiset olemme fyysisissä käyttövälineissämme asuvia sieluja. Sielulliset asenteemme vaikuttavat fyysiseen olemukseemme. Ne lyövät leimansa tuleviin ruumistuksiimme karmallisesti. Niinpä henkiset opettajamme kertovat, että ahdas maailmankatsomus aiheuttaa karmallisena seurauksena ahtaat keuhkot. Uskonnollinen käännättämisvimma puolestaan salpaannuttaa vapaan hengityksen. Onhan uskonnollinen fanaattisuus ahdasmielisyyttä, johon sisältyy pakko: sinun täytyy uskoa niin kuin minä ymmärrän ja tahdon. Kuvaannollisesti on kuin käännättäjä tarttuisi käännytettävän kurkkuun ja kuristamalla estäisi hänen vapaan hengityksensä.

Mitä tulee heikkohermoisuuteen on se perintöä materialistisesta maailmankatsomuksesta. Näkymättömästä maailmasta, jonka olemassaolon asianomainen on kieltänyt, tulvii hänen päivätajuntaansa monenlaisia vaikutteita. Mielisairauksien syy on eräissä tapauksissa yliaistillisten

kykyjen kehittämiseen liittynyt ylpeys. Pekka Ervast sanoo puhuessaan yliaistillisista kyvyistä: "Meidän ihmisten ei siis myöskään tule olla ylpeitä, ei edes siitä, mitä itse olemme saavuttaneet, sillä jos olemme saavuttaneetkin jotakin, olemme sen saavuttaneet niin suurella tuskalla ja kärsimyksellä, että emme enää jaksaa olla ylpeitä. Jos jostakin asiasta olemme ylpeitä, se osoittaa vain, että emme ole vielä sitä saavuttaneet." (Pekka Ervast, Karma ja sairaudet, s. 164.)

Olipa sairaus mikä tahansa, sen syvin syy on kuitenkin itsekkyyys, jokin itsekkyyden muoto. Monien sairauksien syyt ovat peräisin hyvinkin kaukaisesta menneisyydestä. Kristosofisen kirjallisuuden mukaan esimerkiksi syövän aiheuttajan olemme saattaneet kylvää kohtaloomme jo Atlantis-mantereella eläessämme. Olihan seksuaalinen magia tavallista Atlantiksella. Olemme kenties jo voittaneet silloisen elämänlakien vastaisen sielullisen asenteemme. Olemme kasvaneet lempeydessä, sydämellisyydessä, palvelevaisuudessa ja veljesrakkaudessa, joten sairauden ryysinen puhkeaminen on kuin viimeinen voitettava lunastaessamme menneisyyden rikkomuksiamme.

Luonnollisesti menneisyyden erehdysten seuraukset eivät rajoitu yksinomaan sairauksiin. Saamme niittää kylvämiemme syiden seurauksina monenlaisia vaikeuksia ja esteitä niin ihmissuhteissa kuin taloudellisella alueella.

Kaitselmus on lyhyesti sanoen Jumalan hyvä tahto. Mutta pysähtyessämme miettimään tarkemmin lauseen sisältöä joudumme syventymään uudelleen Jumaläkäsitteseen. Vuosisadan alun kuvaraamatuissa Jumala on esitetty pilven reunalta maailman tapahtumia seuraavana

vanhana valkopartaisena ja -tukkaisena miehenä. Lisäksi Vanhan testamentin kuvausten mukaan Jumala on luonteeltaan kiivas ja kiukkuinen, kostonhaluinen sekä ihmisiltä monenlaisia lepytystoimenpiteitä odottava. Kaikki uskonnot perustuvat kuitenkin käsitykseen, että tämän näkyväisen elämän takana, sisällä ja yläpuolella on korkeampi henkinen mahti eli Jumala, vaikka tästä henkisestä voimatekijästä onkin niissä käytetty erilaisia nimiä.

Perehtyessämme kristosofisen elämänymmärryksen valaisemaan Jumala-käsitykseen saamme apua Johanneksen evankeliumin mahtavasta johdannosta. Käytämme tekstissä kreikkalaista sanaa Logos, vaikka useissa suomalaisissa käännöksissä on valittu Logoksen eri merkityksistä (sana, luku, järki) käyttöön Sana. Alussa oli Logos. Logos oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Logos. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttansa, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Alussa, siis ennen ilmennyksen alkamista, oli Logos. Kun kuvittelemme sellaista tilannetta, ettei ilmennyttä maailmankaikkeutta ollut vielä olemassa, niin oli kuitenkin ilmenemisen eli syntymisen mahdollisuus. Tämä mahdollisuus oli absoluuttisessa jumaluudessa. Uskonnoissa on opetettu, ettei Absoluutista voi tietääkään tai ymmärtääkään muuta kuin että se kätkee sekä tajunnan että aineen mahdollisuudet. Kun maailmankaikkeus sitten alkoi tulla tajuttavaksi, niin ensimmäisenä ilmentyi yleismaailmallinen kolminainen Logos, Luoja. Tästä Logoksesta ovat lähtöisin kaikki aurinkokuntia ja niiden muodostamia ryhmittymiä johtavat Logokset sekä maailmankaikkeuden

kaikki tajuiset olennot, kaikki enkelihierarkiat ja ihmiset.

Kun siirrymme maailmankaikkeudesta omaan aurinkokuntaamme ja sen Logokseen, niin meidän ei tule ajatella, että aurinkokuntamme Logos olisi persoonallinen yksilöjumala. Logoksemme on kollektiivitajunta, kolme Logos-ryhmää muodostava olentojoukko. Näitä ryhmiä kutsutaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen ryhmiiksi. Jokaisen ryhmän johdossa ja yhteistajunnan kokoojana on kirkkaudessaan korkein, kehittynein olento.

Kristosofiassa samaistetaan usko ja tahto. Usko on itse asiassa tahdon heräämistä. Uskon yhteydessä käytetään sanaa herää. Jeesus Nasaretilainen vertasi Jumalan valtakuntaa ja uskoa pieneen sinapinsiemeneseen. Taivasten valtakunta on kuin sinapinsiemen, jonka mies kylvää maahansa. Mutta kun taimi kasvaa täyteen mittaansa, se on puutarhan kasveista suurin. Lopulta se on kuin puu, niin että taivaan linnut tulevat ja pesivät sen oksille. (Matt. 13: 31–32.)

Matteuksen evankeliumissa kerrotaan myös, miten Jeesus paransi erään kuunvaihetautisen pojan. Hän nuhteli riivaajaa, ja se lähti pojasta, ja poika oli siitä hetkestä terve. Kun opetuslapset kyselivät Jeesukselta, miksi he eivät kysyneet ajamaan sitä henkeä pojasta, niin Jeesus vastasi: "Teidän epäuskonne tähden." Hän jatkoi vielä: "Jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta." (Matt. 17: 18–20.)

Erään toisen kerran Jeesus sanoi: "Jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle silkkiäispuulle: 'Nouse juurinesi maasta ja istuta itsesi

mereen', ja se tottelisi teitä."

Edellisten esimerkkien vertauskuvallisuudesta huolimatta niistä käy selville, että usko on kehittyvä voima. Jotta usko voisi herätä ihmisessä, edellyttää se, että hänen tulee saada tasapaino järjen ja tunteen välille. Hänen tulee saavuttaa sellainen tila, ettei sydän hyväksy järjettömiä tekoja eikä järki eläimellisiä tunteita.

Pyrkiessämme ymmärtämään uskon olemusta saamme apua Pekka Ervastian uudelleen suomentamasta Hebraislaiskirjeen kohdasta. Usko on toivottujen asiain aineellinen perusta, ehto, jota ilman ihmisen toivomus ei toteudu. Uskon avulla voimme muovailla näkymättömän maailman aineellisuutta. Kun toivomamme asia on saanut ensin muodon näkymättömässä maailmassa, se toteutuu myös näkyväisessä. Näin meillä on mahdollisuus toteuttaa kaikki toiveemme. Tosin unelmamme putoavat fyysiseen todellisuuteen vasta kypsyttyään. Usein käy niin, että tavoiteltu asia saa konkreettisen muodon vasta seuraavassa tai jossain seuraavista jälleensyntymistä, jolloin sen saavuttaessamme se onkin menettänyt hohtoaan. Jos ihminen on toivonut aineellista vaurautta, maailman kunniaa ja arvostusta, siis yleensä jotain persoonalliseen elämään liittyvää, elämä sallii hänen saada kokemuksen, että kyseiseen tavoitteeseen liittyikin ennalta arvaamattomia kielteisiä puolia. Samalla ihminen oivaltaa tavoitteensa riittämättömyyden tavoitellessaan inhimillisyyttä.

Kun ajattelemme uskoa henkiseen elämään liittyvän päämäärän tavoittelun yhteydessä, näemme, että ihmisielun kaivatessa totuudellista maailmankuvaa häntä kannustaa sisäinen luottamus, että on mahdollista löytää

sellainen järkeä tyydyttävä elämänymmärrys, joka kestäisi tarkastelun. Tällöin on kysymys uskosta järjen tasolla.

Joku toinen totuudenetsijä kaipaa sellaista moraalialueita, jonka avulla olisi mahdollista ratkaista elämässä eteen tulevat pulmat oikein Häntä kannustaa etsinnässään sydämessä asuva varmuus, että etsintä johtaa löytämiseen.

Kun usko on valloittanut ihmisen päivätajunnan, hän soveltaa jokapäiväisen elämänsä ongelmiin löytöjään, ratkoo pulmiaan uusien moraaliohjeiden hengen mukaan.

Entä onko maailmassa sellaisia ihmisiä, jotka ovat osanneet lunastaa entisen karmansa kokonaisuudessaan ja elää sen jälkeen tekemättä uutta? Tutustuessamme ihmiskunnan henkisten ohjaajien opetuksiin voimme todeta, että Aasian Valon, Buddhan, keskeisimpänä teemana oli osoittaa nirvanaan johtava tie. Hän opetti seuraajiaan ajattelemaan itsenäisesti ja elämään kenellekään tuskaa tuottamatta. Näin ihminen vapautuu entisten erehdystensä tuottamista seurauksista, karmasta. Ja koska hän ei aiheuta uusia syitä, niin kerran hän on vapaa.

Kerrotaan, että varsinaisella henkisellä tiellä, jolle Buddha opasti, on neljä suurta askelta eli vihkimystä. Ensimmäisessä niistä opetuslapsi tunnustetaan Pyhän veljeskunnan jäseneksi. Hänestä on tullut "koditon vaeltaja". Tämä maailma ei ole enää hänen todellinen kotinsa, sillä hän osaa nyt erottaa todellisen itsensä persoonallisuudestaan.

Toisen askeleen otettuaan eli läpikäytyään toisen vihkimyksen hänen yliaistilliset taipumuksensa heräävät täyteen, itsetajuihin toimintaan. Kolmannen asteen jälkeen hän on kaikkien olentojen ystävä ja kaiken elävän

rakastaja. Suoritettuaan neljännen vihkimyksen hänestä on tullut arhat, kunnioitettava. Nyt hän heittää päältäan viimeisetkin kahleet ja on vapaa. "Hänen ei enää tarvitse astua alas aineen pyörteihin, hän on kohonnut puhtaan henkisen tilan hämmentymättömään onnellisuuteen, Nirvaanaan, ja kun hän nyt viimeisen kerran jättää maisen ruumiinsa, ei muutosta tapahdu hänen tilassaan, hän on yhtä jumalallisen elämän kanssa eikä hänen tarvitse milloinkaan enää tulla ristiinnaulituksi lihaan." (Pekka Ervast, Valoa kohti, s. 128.)

Mutta mitä tapahtuukaan, kun nirvanan kunnia, lepo ja rauha Isän helmassa kutsuu häntä. Samanaikaisesti hänen kuullessaan taivaan soitot ja sfäärien harmoniat kantautuu hänen korviinsa tuskan huuto. Se nousee maasta, jonka hän on juuri jättämäisillään. Ja koska koko hänen olemuksensa on armahtavaisuutta, hänen viisautensa sääliväisyyttä, laupeutta, rakkautta, hän kallistaa korvansa Hiljaisuuden äänelle, joka kuiskaa hänelle: "Kumarra pääsi, oi Boodhisattva, ja kuuntele tarkkaavasti. Laupeus puhuu ja sanoo: saattaako autuaallisuutta olla, kun kaiken elävän täytyy kärsiä? Vapahdetaanko sinut, ja koko maailma valittaa? Jos tahdot tulla Tathaagataksi, astu silloin edeltäjäsi askelia, pysy epäitsekäänä rajattomaan loppuun asti. Sinulle on ilmoitettu. – Valitse tiesi!"

Ja suuri Mestari valitsee, heittää hyvästit nirvanalle. Hän jää maan piiriin tiedon Mestariksi. Hänestä ja hänenlaisistaan koostuu ihmiskuntamme henkistä kehitystä ohjaava Valkoinen Veljeskunta. He tekevät työtään meidän auttamisemme puhtaasta rakkaudesta.

Otan esimerkin karman, kaitselmuksen ja tahdon

voimien ilmenemisestä käytännössä. Se valaisee samalla uuden liiton henkisen tien avaajan Jeesus Nasaretilaisen asennetta. Esimerkki on esikuva, jonka mukaan meidänkin olisi opeteltava menettelemään.

Kristosofisen tietouden mukaan Jeesus Nasaretilainen oli elänyt miljoonia vuosia taivasmaailmoissa, Lemurian ajoista lähtien. Hän ei ollut ottanut ihmisenä maisella tasolla osaa ihmiskunnan elämään. Hän ei ollut näin ollen rikkonut elämän lakeja vastaan. Hänellä ei ollut omaa karmaa. Kuitenkin jo kolmannen juurirodun aikana Lemurian mantereen silloisessa henkisessä koulussa hän oli luvannut yrittää suorittaa ihmiskunnan lunastustyöhön kuuluvan tehtävän: rakentaa itselleen kuolemattoman kirkastusruumiin. Koska Telluksellamme maiseen elämään ei voi syntyä ilman karmaa, otti Jeesus ystävänsä Shankaraatshaarjan karman sovittaakseen. Shankaraatshaarja oli henkinen opettaja, joka eli Buddhan jälkeen ja tahtoi puhdistaa Intian vanhaa uskontoa. Kun hän oli suorittanut elämäntehtävänsä 32-vuotiaana, hän vetäytyi erääseen luolaan yksinäisyyteen ja kuoli vapaaehtoisesti elettyään ilman ruokaa ja juomaa. Tämä oli itseaiheutettu kuolema eli itsemurha, jonka karmallisena seurauksena on väkivaltainen kuolema seuraavassa jälleensyntymässä. Jeesus Nasaretilainen oli näin ottanut väkivaltaisen kuoleman mahdollisuuden harteilleen.

Kun Jeesus oli ehtinyt vaeltaa muutaman vuoden ajan opettaen uutta, rakkauteen perustuvaa elämänymmärrystä, johon ei kuulunut kosto, katkeruus, sota eikä minkäänlainen väkivalta, niin hänen karmansa alkoi purkautua. Väkivaltaisen kuoleman uhka läheni, hän joutui monesti

lymyämään. Hän oli kuitenkin syntynyt suuren elämän-
tehtävänsä vuoksi. Hän oli syntynyt rakentaakseen
kuolemattoman käyttövälineen. Kuolemattoman ruumiin
rakentamisessa on asteita. Kun pyrkijä saavuttaa ponnis-
tustensa palkkana kuolemattoman itsetietoisuuden näky-
mättömässä maailmassa, hän on tullut nirmaanakaajaksi.
Mutta Jeesuksen tehtävä oli paljon syvempi. Ymmär-
rämme ehkä paremmin, mistä siinä oli kysymys, kun
syvennymme tapahtumaan vihkimysmysterion avulla.

Vanhan liiton aikana hierofantti herätti vihkimys-
kokelaan tämän palatessa näkymättömään maailmaan
tekemältään opintomatkalta, mutta Jeesus tiesi, ettei ole
sitä toista ihmistä, hierofanttia, joka voisi herättää hänet
kuolleista. Hän saattoi turvautua yksinomaan Isään,
antautua hänen huostaansa ja rukoilla Isää herättämään
hänet. Kyseessä oli kosminen tapahtuma, ei enää vanhan
liiton vihkimysylösnousemuksien kaltainen. Isän voiman
tuli täyttää hänet ja voittaa kuolema. Kuitenkin Jeesus
rukoili: Ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin Sinä, Isä.
Hän oli valmis yrittämään uudestaan toisessa jälleen-
syntymässä, mutta jos mahdollista, niin sittenkin palestiina-
laisessa ruumiissaan.

Vihkimykset olivat vanhan liiton suljetuissa mysteeri-
kouluissa siten ryhmätapahtumia, että niihin otti osaa
vihkimyskokelaan ja hierofantin lisäksi muita pyrkijöitä
sekä jo aiemmin vihkimyksen läpikäyneitä, sillä kokelas
tarvitsi auttajia. Samoin Jeesuksenkin kosmisessa koke-
muksessa oli monia osallistujia. Ensiksi on mainittava
kolme hänen opetuslastaan: Pietari, Jaakob ja Johannes.
He olivat Jeesuksen mukana Getsemanessa. Heille Jeesus

oli sanonut: Valvokaa minun kanssani, sillä minun on niin vaikea olla. Kun Jeesus rukoili, opetuslapset nukkuivat. Kolme eri kertaa Jeesus pyysi opetuslapsiaan valvomaan kanssaan. Mutta opetuslapset eivät kestäneet sitä ääretöntä voimaa, joka Jeesuksen sielunponnistuksesta levisi, vaan nukkuivat. (Pekka Ervast, Jeesus Kristuksen elämänymmärrys, s. 35.)

Kristosofiset opettajamme ovat korostaneet, että väkivaltaisen kuoleman uhka olisi ollut mahdollista voittoa, niin ettei Jeesusta olisi teloitettu, jos opetuslapset olisivat ymmärtäneet kyllin syvästi Jeesuksen henkistä tehtävää.

Jeesuksen kokemus oli kosminen, sillä Isä, Jumalan Kristus-voima, herätti hänet ilman toisen ihmisen, hierofantin, apua. Jeesuksen vihkimys koski koko Valkoista Veljeskuntaa. Koska kaikkien valkoisten mestarien sisäinen mestari on Kristus, niin kaikki he olivat yhtä Jeesuksen kanssa, joka nyt oli Kristus-tajunnan täyttämä. "Silloin jo hänen kaikissa näissä ponnistuksissaan, tässä hänen rukoillessaan olivat Valkoiset veljet mukana. He olivat hänen tajunnassaan. Hän eli heissä ja he hänessä, ja kun hän antautui kuolemaan, niin hän veti koko Valkoisen veljeskunnan mukaansa. He saivat läpikäydä tuon samanlaisen mysteerin. Hänen piti kantaa heitä kuin käsivarsillaan. Ne, jotka olivat enimmin kehittyneitä, olivat häntä lähinnä."

Kaitselmuksen avun havaitsemme siinä, että Jeesus ei kuollut ristillä, vaikka hän koki kaikki kuoleman kauhut. Ystäviensä avulla hän virkosi valekuolleista. Tämän mahdollisti mm. se, ettei hänen sääriluitaan katkottu. Gnostilaisia kirjoituksia sisältävässä Pistis Sophiassa

kerrotaan, että Jeesus vietti yksitoista vuotta opetuslapsiensä kanssa ylösnousemuksensa jälkeen opettaen heitä. (Pistis Sophia, s. 14.) Opetustyö oli suoritettava maailmalta salassa, sillä lain mukaan hän oli kuollut. Jos hän olisi esiintynyt julkisesti ristiinnaulitsemisensa jälkeen, hänet olisi teloitettu uudelleen. Väinö Lehtonen kertoo, miten erään muhamettilaisen tradition mukaan Jeesus vaelsi tämän jälkeen eräitten oppilaittensa kanssa Kashmiriin. Seurueeseen kuului mm. Tuomas. Kashmirin vuorille Jeesus aikanaan haudattiin. (Väinö Lehtonen, Ongelmien seurassa IV/111.)

Tutustuttuamme kristosofian tarjoamaan tietouteen karman, kaitsemuksen ja tahdon voimien ilmenemisestä meitä luonnollisesti askarruttaa kysymys: Mitä mahdollisuuksia nykyajan totuudenetsijällä on voittaa ylleen vyöryvä karma?

Muistakaamme, että ihmiskuntaa on aina autettu. Luomispäivämme varhaisvaiheissa meitä ohjasivat aivan toisenlaisista kehitysjärjestelmistä kotoisin olevat deevat. Neljännen juurirodun aikana heidän tilalleen tuli ihmiskehityksen saavuttaneita olentoja Venuksesta ja Merkuriuksesta. He perustivat Valkoisen Veljeskunnan. Valkoisen Veljeskunnan tehtäväksi tuli avata ihmiskunnalle tie ykseyttä kohti, mutta heidän yhdistävän tajuntansa takana on Kristus, Isän Jumalan tajunnassa oleva ihmisyyden ihannekuva, kuva täydellisestä ihmisestä.

Kun Valkoinen Veljeskunta katselee pimeää maailmaa ja näkee, että jossakin ihmisessä on herännyt pyrkimys etsiä totuutta, niin kerrotaan veljeskunnan jäsenten keskustelevan keskenään. He selvittävät, kenellä heistä on

tuohon ihmiseen jokin vanha side menneisyydessä. Kun se selviää, niin asianomainen Mestari lähtee hänen luokseen viedäkseen hänelle tietoa ja valoa. Kaitselmus toimii näin veljeskunnan myötävaikutuksella. Mutta ei Mestarin lähestyminen ole teatraalinen tapahtuma. Ihminen ei useinkaan tiedä Mestarin huolenpidosta mitään. Hän saattaa lukea aivan sattumalta jonkin kirjoituksen lehdestä, kuulee jonkin lauseen tai löytää kristosofisen kirjan. Henkisen elämän alku voi olla kuin pieni sinapinsiemen, jossa on suuret kasvumahdollisuudet.

Jos totuutta kaihoava ihminen on saanut käsiinsä kristosofisen kirjan, hänen eteensä avautuu aivan uusia näköaloja. Hänelle selviää, että elämme suuressa murroskaudessa. Aivan meidän päivinämme on tapahtunut suuria mullistuksia.

Ajattellessamme vertauskuvaa voimien kolmiosta, jota alussa olleessa lainauksessa valaistiin, niin jokaisessa kolmion esittämässä voimakentässä on tapahtunut suuria mullistuksia. Suorakulmaisen kolmion vaakasuora viiva esitti ihmisen kohtaloa, karmaa, hänen menneisyytensä rikkomuksien koko määrästä sitä osaa, joka hänen tuli voittaa nyt alkavassa uudessa jälleensyntymässä. Luonnossa vallitsevan syyn ja seurauksen lain ylin johto maapallollamme on uskottu aurinkokuntamme aamun sarastaessa planeettahengellemme Saatanalle. Saatana on korkea enkeliolento, joka on ottanut vaikean tehtävän. Hän toteuttaa koston periaatetta ja antaa karman toimia täydellä ankaruudellaan. Nyt kun ihmiskuntamme ei kulje enää lapsen kengissä, vaan lähentelee täysi-ikäisyyttä, vallitsevaan tilanteeseen on saatu maapallon Valkoisen

Veljeskunnan jo kauan toivoma ja odottama muutos. Saatanan vapautumisen päivä lähestyy. Karman toimintaan on tullut lempeyttä. Siinä on nyt vallitsevana periaate: niin paljon pahaa kuin olemme aiheuttaneet, niin paljon hyvää meidän tulee tehdä. Tehokkainta hyvää on ihmiskunnan auttaminen henkiselle tielle.

Suorakulmaisen kolmion pystysuora sivu kuvaa ihmisen tahtoa. Kun muistamme, että todellinen hyvä tahto on uskoa ja luottamusta hyvän voimiin, silloin ymmärrämme, että ihmiskunnan auttajien muodostama veljeskunta, Valkoinen Veljeskunta, on kautta aikojen pyrkinyt herättämään ja kasvattamaan meissä tätä voimaa. Mutta Valkoinen Veljeskunta ei vain pidä yllä omia koulutusmuotojaan, se kehittyy samalla myös itse. Siinä tapahtuu muutoksia, jotkut muualta tulleet jäsenet ovat jo siirtyneet pois. Heidän tilalleen on astunut oman ihmiskuntamme yksilöitä. Pääasiallisin ja samalla mullistavin muutos on kuitenkin tapahtunut veljeskunnan johdossa. Sanat Kumaaran eli Raamattumme mukaan Melkisedekin yhdeksän askelta eli vihkimystä käsittävä koulu on saanut uusia asteita. Nämä uudet kaikkein korkeimmat asteet ovat Kristus-sisältöisiä, ts. niissä on vallitsevana Jumalan tajunnassa oleva kuva täydellisestä ihmisestä.

Kolmion hypotenuusa esittää kaitselmuksen voimaa, Jumalan hyvää tahtoa. Voisimme sanoa, että kristosofian keskeisin anti liittyy perusteltuun tietoon, miten Jumalan hyvä tahto on lähestynyt ihmiskuntaa meidän päivinämmen tapahtuneen suuren kosmis-henkisen voimavuodatuksen yhteydessä. Voimavuodatus tuli aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta, ja keskushenki-

lönä siinä oli Pekka Ervast. J. R. Hannula on selvittänyt perin pohjin tätä maapallomme historian mullistavinta tapahtumaa.

Kysyessämme miten on mahdollista saada oma-kohtaista selvyyttä, varmistua saadun tiedon todenperäisyydestä, saamme vastaukseksi: Omaehtoiseen tietoon pääsee juuri sillä samalla tavalla kuin suuret edelläkulkijatkin ovat päässeet, ts. Vuorisaarnan moraalin tietä kulkien. Vuorisaarnan viisi ohjetta Pekka Ervastian suomentamina kuuluvat: Älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vannu, älä ole pahaa vastaan ja älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Ohjeista neljäs eli pahanvastustamattomuuden ojennusnuora on tärkein. Voimme sanoa sitä aikamme henkisen elämän tunnukseksi. Väinö Lehtonen on kuvannut sen vaikutusta runossaan Vuorisaarnan käskyt. Hän toteaa, että neuvo älä ole pahaa vastaan on uusi avain hengenvaltakuntaan. Se avaa menneisyyden, aikain usvat haihtuu ja sodan intokin vaihtuu rauhantahtoon. Näin annamme kohtalomme Isän huostaan.

Tähtivoimat ja kaitselmuksen käsi

Kristosofisen tietouden mukaan me ihmiset käymme koulua Tellus-planeetallamme kasvaaksemme ihmisyydessä. Meistä pitäisi tulla "oikeita" ihmisiä, Jumalan elävän täydellisyyskuvan mukaisia. Yrittäkäämme nyt tutkia, minkälainen on sisäiseltä puoleltaan oma aurinkokuntamme eli se kehityskenttä, jossa elämme, ja miten siinä on järjestetty tie ihmisyyteen.

Aurinkokuntamme johto eli Logos on kolminainen, se koostuu Pyhän Hengen ryhmästä, Pojan ryhmästä ja Isä-hierarkiasta.

Logoksen Isä-hierarkian kokoonpanosta tiedämme vain sen, että se on ylin hierarkia. Lisäksi meille on kerrottu, että Isä vetää kehityksen kentällä kasvaneet minuudet luokseen, joten Isä-hierarkian ratkaiseva toiminta keskittyy kehityskauden loppuvaiheisiin. Pekka Ervast nimittää Jeesus Kristusta Logoksen Poika-ryhmän johtajaksi ja sanoo, että meidän monadimme eli jumal-kipinämme kuuluvat Poika-ryhmään.

Logoksen Pyhän Hengen hierarkia on koostunut eriasteisista enkelijärjestöistä. Siihen kuuluu sellaisiakin mahtavia henkivaltoja, joiden alapuolella ovat eriasteiset deevat ja näiden alapuolella haltijoitten ja luonnonhenkien joukot. Kuitenkin ihmiskehityksen yhteydessä puhutaan varsinaisesti vain yhdeksästä enkelijärjestöstä. Näiden

enkelikuntien nimet ovat: enkelit, arkkienkelit, ruhtinaat, vallat, mahdit eli hyveet, herraudet, valtaistuimet, harmonian herrat eli kerubit ja rakkauden herrat eli serafit.

Rosenkreutziläiset piirit tuntevat nämä enkelijärjestöt. Kristillisessä esoterismissa luetellaan ne myös. Kun Paavali puhuu Efesolaiskirjeensä alussa taistelusta hallituksia ja valtoja vastaan, niin hän nimenomaan huomauttaa, ettei kyse ole taistelusta lihaa ja verta vastaan, vaan pimeydessä hallitsevia maailmanhallitsijoita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Hallituksista ja valloista hän käyttää kreikkalaisia sanoja arkhai ja eksousiai eli noiden kahden enkelijärjestön nimeä. Paavali ei suinkaan tarkoita taistelulla aseellista väkivaltaa, vaan kiusaavien inspiraatioiden voittamista. Mutta ihmisien tehtävä ei rajoitu vain enkelijärjestöjen lähettämien epäinhimillisten ajatusvirtojen vastaanottamattomuuteen. Ihmisten tulee lisäksi opettaa enkeleitä. Opetusvelvollisuutta emme kuitenkaan voi hoitaa puhein, sillä meidän puheemme kuuluu vain näkymättömän maailman alimmille alueille. Sen sijaan ajatuksemme, sielullinen ulkomuotomme, toisin sanoen meidän todellinen olemuksemme, näkyy taivasiin asti. Ja vain se näkyykin, mitä olemme, ei se, miltä haluamme näyttää.

Alimmat eli enkelit, arkkienkelit ja ruhtinaat ovat maapallomme edellisten luomispäivien olentoja. Kuusi korkeinta enkelijärjestöä ovat kotoisin aurinkokuntamme varhaisemmista jälleensyntymistä. Me ihmiset olemme merkillisessä asemassa enkeleihin nähden, sillä meidän monadimme kuuluvat Poika-ryhmään. Olemme näin Logos-hierarkioissa enkeleitä ylempänä.

H. P. Blavatskyn Salaisen Opin mukaan muinaiset syrialaiset, kaldealaiset ja egyptiläiset puhuivat "toimivista jumalista" ja heidän maailmoistaan. Heidän "toimivat jumalansa" olivat enkelijärjestöjä. Heidän mukaansa maapalloamme vartioivat enkelit. Merkuriusta hallitsevat pääenkelit. Venuksen jumalat ovat Valtoja. Aurinko on järjestelmämme korkeimpien ja mahtavimpien jumalien valtakunta ja alue. Mars on Hyveitten hallitsema. Jupiteria johtavat Herraudet. Saturnus on Valtaistuinten hallitsema. Näitä seitsemää he nimittivät muotomaailmoiksi. Näiden yläpuolella on vielä kolme korkeampaa. Jos jatkamme Saturnukseen päättynyttä luetteloa, kahdeksas on kerubien valtakunta ja yhdeksäs serafien alue. Kymmenennen maailman he jättivät hieman salaperäiseksi. (H. P. Blavatsky, Salainen Oppi I, s. 466.)

Alkuperäisen Valkoisen Veljeskunnan muodostivat Venuksesta tulleet Mestarit. Heidän avaamallaan henkiselällä tiellä oli yhdeksän astetta, läksyä eli vihkimystä. Yhdeksännen vihkimysasteen yläpuolella oli kymmenes, Suuri Uhri eli kosminen Kristus, Jumalan elävä kuva ihmisyydestä. Pekka Ervast toteaa kirjassaan Tähtikoulut, että aurinkokuntamme kaikki planeetat ovat elävien olentojen kouluja. Kaikilla planeetoilla on omat mysteerio-koulunsa, omat veljeskuntansa, jotka johtavat kunkin planeetan henkistä elämää. Kuitenkin kullakin planeetalla inhimilliset olosuhteet ja elämän muodot ovat erilaisia. Kun ajattelemme muiden maailmoiden asutusta, me saatamme kuvitella, että toisten pallojen olentojen tulisi muistuttaa enemmän tai vähemmän meitä itseämme. Kuitenkin kun ihmiskunnan vanhoissa kirjoituksissa

puhutaan toisista maailmoista, annetaan ymmärtää, ettei luonto toista itseään. Luonnon loputtomien järjestelmien joukossa ei ole toista samanlaista palloa kuin Tellus.

Kaikki kiertotähdet vaikuttavat toisiinsa monin tavoin. Tähtien sielullis-suggestiivisten vaikutusten tunteminen on henkisellä tiellä tärkeintä, joten kristosofiassa käsitellään varsinaisesti vain sitä. Kiertotähdet lähettävät jatkuvasti telepaattisesti ajatusaaltoja. Maapallomme ihmiskunta vastaanottaa näitä eri puolilta saapuvia ajatusvirtoja. Ihmiset ovat kuitenkin erilaisia toisiinsa verrattuina. Toiset ihmiset ovat toisia herkempiä vastaanotossa. Olemme myös eri tavoin herkkiä planeettojen ajatuslähetyksille. Valtaosa ihmiskunnastamme ottaa vastaan vaikutuksia lähiplaneetoilta. Sen sijaan kaukaisempien tähtien – kuten Uranuksen, Neptunuksen, Pluton – korkeita inspiraatioita ymmärtävät vain harvat.

Merkuriuksen, pyrkijäin keltaisen koulun, vaikutus koskee totuutta ja viisautta. Onhan Merkurius kosmisen totuuden peili. Merkuriuksella on otettu huomioon eräs tärkeä tieteellinen tosiseikka, nimittäin veljeys. Pekka Ervastia lainaten: "Merkurius-tajunta on tämän aurinkokunnan tosiseikkojen heijastaja, koska se harrastaa ainoastaan faktoja ja on äärettömästi tieteellinen. Se on samalla viisautta, koska se on ottanut lukuun erään tärkeän tieteellisen tosiseikan, jota me emme täällä maan päällä ole selvästi älynneet, nimittäin, että kaikki elävät olennot ovat veljiä keskenään." (Pekka Ervast, Tähtikoulut, s. 16.)

Merkuriuksen läksynä on veljeyden ymmärtäminen käytännöllisenä selviönä. Mutta koska Merkuriuksenkin ihmisissä on sekä ahkerampia että hitaammin eteneviä, niin

Merkuriuksen alemmassa puolessa on paljon totuuden ja veljeyden vastakkaisuutta: valheellisuutta, petollisuutta, varkautta, turhanpäiväistä uteliaisuutta.

Venuksen koulua sanotaan viiden tarkasti erotettavan asteen kouluksi. Sen läksynä on oppia erottamaan sekä näkymättömässä että näkyväisessä maailmassa hyvä pahasta, kaunis rumasta, rakkaus persoonallisesta lem-
mestä jne.

Kolmantena planeettana auringosta lähtien on Maa. Tähdellemme on annettu useita nimiä, sitä sanotaan "surun tähdeksi", tuskallisten ponnistusten kouluksi, jopa aurinko-kuntamme kuritushuoneeksi. Kuitenkin ihmiskuntamme kehityksen myötä sen nimi voi olla tulevaisuudessa kanteleen soitto. Läksymme liittyy näkyväisessä maailmassa saavutettavaan menestymiseen ja kunniakysymyksen ratkaisuun.

Vanhan kaavan mukaan Merkurius, Venus ja Maa muodostavat Pyhän Hengen sarjan. Kun etenemme edelleen Maasta avaruuden suuntaan, niin siellä kiertävät omia ratojaan planeetat Mars, Jupiter ja Saturnus. Ne muodostavat Pojan sarjan. Kun Merkuriuksen koulun läksynä oli veljeys, ihmisten yhteisen jumalallisen syntyperän tiedostaminen, veljellisen yhteistyön ja yhdessäolon opettelu, niin Marsin koulun läksy on vielä selvemmin veljeyttä opettava. Mars opettaa ratkaisemaan miekan salaisuutta käytännössä, se sanoo suoraan: älä tapa. Näin Marsin vaikutus syventää Merkuriuksen vaikutusta. Marsin koulun läpäisseet ovat punaisen tulen vihittyjä.

Tulemme sitten Jupiteriin. Sen salaisella koululla on

useita nimiä: siunausta tuottavien maagikkojen koulu, "kylväjien koulu", Väinämöisen koulu. Jupiter syventää ja täydentää Venuksen vaikutusta. Jupiter opettaa viisautta, ritarillista hienotunteisuutta, jalomielisyyttä ja uhrautumista. Jupiterin koulussa ihminen saa tottua suorittamaan kylvötyötä. Vertauskuva selventäköön asiaa. Ihmissielu kaivaa jonkin timantin tai useampia maasta, ja hän tietää, että niitä on jaeltava, lahjoitettava toisille. "Hän on mielestään suunnattoman rikkautensa omistaja, ja hän on velvollinen jakamaan sitä toisille; ja hän ihmettelee, että tämä hänen rikkautensa kasvaa kasvamistaan; jos hän yhden jalokiven antaa, on hänellä kymmenen jäljellä, jos yhden timantin lahjoittaa, on tuhat tilalla." (Pekka Ervast, Henkiseen tietoon, s. 170.)

Jupiterin koulua käynyt ihminen on hyväluontoinen, jalomielinen, hienotunteinen, siveelliseen puhtauteen pyrkivä. Hän ei halua kenellekään mitään pahaa. Mutta ellei hänen erottamiskykynsä ole kyllin kehittynyt, hänen hienotunteisuutensa saattaa muodostua ansaksi. Hän voi uhrautua pelkästä kohteliaisuudesta sellaiseen, johon hän ei omasta siveellisestä aloitteestaan ryhtyisi ja mikä ei ole sopusoinnussa Vuorisaarnan ohjeiden kanssa.

Saturnuksen koulu on nimeltään "elävien kivien koulu". Siinä koulussa ihminen oppii luomaan, rakentamaan temppeleitä, olemaan temppelein kivi. Tullakseen eläväksi temppelein kiveksi ihmisen on opittava oikea suhde karmaan. Saturnus on karmallisen oikeuden herra. Samalla se syventää ja täydentää Maan vaikutusta. Kun ihminen saa Maa-vihkimyksessä menestyksen sauvan käteensä, kun hän saa kokea ns. hyvän karman tulvaa, niin Saturnuksen

läksyä suorittaessaan hän voi joutua monien karmallisten esteiden eteen. Nämä karmalliset vyöryt ovat usein niin sanottua huonoa karmaa. Tällöin hän joutuu tarkistamaan asenteitaan sekä suureen Elämään että toisiin ihmisiin ja omaan itseensä nähden. Kun ihminen hyväksyy oman karmansa, hän ymmärtää, että Elämä tarjoaa hänelle nyt mahdollisuuden lunastaa vanhojen erehdystensä seurauksia. Nyt, kun hän on jo löytänyt henkisen tiedon lähteen, hän on kykenevä voittamaan. Hän haluaa maksaa vanhat velkansa ilomielin.

Saturnuksen koulun vaikutus kasvattaa meissä tahtoa ja tarmoa. Avain on J. R. Hannulan mukaan anteeksiannossa. Anteeksianto on käytännöllinen toimenpide, joka jokaisen ihmisen on itse suoritettava. Ja juuri siinä tarvitaan tahtoa, tarmoa, taitoa, jotta pysyen itse totuudessa osaisimme antaa anteeksi meitä vastaan tehdyt rikkomukset. Mutta vielä enemmän joudumme kokoaamaan voimiamme ja terästämään tahtoamme huomattuamme itse telineemme väärin ja ymmärrettyämme, että nyt on edessä anteeksipyynnön aika.

Uranus, Neptunus ja Kuu muodostavat kolmannen ryhmän. Kun Merkuriuksen koulussa opeteltiin veljeyden elämää, Marsin koulussa oikeaa uhrautumista, tappamattomuutta, niin Uranuksen henki syventää edellisiä sanoen: älä ole pahaa vastaan. Voita paha hyvällä, ei siis taistellen vaan voittaen. Kun pyrimme toteuttamaan pahan vastustamattomuutta, niin astumme Isän tielle. Tällöin Pyhän Hengen ja Pojan tien läksyt tulevat koettaviksi myöhemmin kaikenlaisina järkytyksinä.

Planeetta Neptunuksen koululle Pekka Ervast on

antanut nimen "Kristuksen poikain koulu". Koulun läksynä on puhdas rakkaus. Kun Venus herätti lempeä ja rakkautta, Jupiter syvensi edelleen rakkauskyykyä, niin Neptunus edustaa kaikkein puhtainta rakkautta. Kristosofisten opettajiemme mukaan Neptunus on Jeesus Nasaretilaisen merkki, se planeetta, joka vaikutti Jeesuksen kautta koko maapalloon. Jos ihminen osaa ottaa vastaan Neptunuksen korkeampaa vaikutusta, niin Neptunus antaa hänelle profeetallista voimaa.

Vanhan tien yhdeksäntenä etappina on Kuun läksyn suorittaminen. Kuun koululle on annettu nimi "taivaallisen Neitsyt Marian poikain koulu". Kuu vaikuttaa tahdon linjalla, aivan samoin kuin Maa ja Maata edelleen inhimillisyydessä astetta pitemmällä oleva Saturnus. Kuun koulun yhteydessä ei kuitenkaan puhuta enää tahdosta, vaan aatmaasta. Kuten Kuu elää lainavalolla, niin Kuun koulussa aatmaan loiste verhoaa pyrkijää. Ilmestyskirjassa sitä kuvataan kuun sirpin päällä seisovana ja aurinkoon verhoutuneena vaimona. Ilmestyskirjaa vanhemmissa vertauskuvissa voimme nähdä "Jumalan äidin, Isiksen, seisovan kuun sirpin päällä". Jumalan äidiksi tuleminen odottaa jokaista ihmistä. Kerran Jumalan kaipuamme on niin voimakas, että löydämme sisäisen Jumalamme ja synnyttämme Jumalan pojan päivätajuntaamme.

Vanhan tien viimeinen vihkimys, kaiken yhdistävä, on nimeltään Aurinko- eli Kristus-vihkimys.

Olemme puhuneet kaiken aikaa vanhan tien vihkimyksistä. Vanha tie on yhä olemassa, mutta suuret kosmokraattorit Jeesus Nasaretilainen ja Pekka Ervast ovat aiheuttaneet siihen muutoksia. Vanhan liiton aikana

vihkimysmysterio oli vain harvoille mahdollinen jo siksi, että opetus tapahtui suljetuissa mysteeriolaitoksissa. Vaikka totuudenetsijän karma olisi ollut siten suopea, että hän olisi saattanut jättää tavallisen elämänsä ja omistautua moniksi vuosiksi henkisiin opintoihin, niin vastassa oli vielä rohkeutta ja kestävyyttä koetteleva pääsykoe, jota kaikki pyrkijät eivät läpäisseet. Jeesus Nasaretilainen avasi kaikille totuudenetsijöille mahdollisuuden astua henkiselle tielle. Vieläpä hän teki Marsin lähtökohdaksi, jolloin Merkuriuksen, Venuksen ja Maan läksyt muodostavat valmistavan tien. Pojan tielle astuminen edellyttää sotakysymyksen ratkaisua, aseettomuutta.

Mullistukset ja muutokset vihkimysten tiellä ovat jatkuneet. Aivan meidän päivinämme on Pekka Ervast avannut Isän tien kaikkien totuudenetsijöiden ja pyrkijöiden kuljettavaksi. Nyt ihminen voi astua suoraan sille. Hän voi aloittaa Uranuksen koulun inspiraation, älä ole pahaa vastaan, toteuttamisesta. Tällöin hän voi kokea sekä Pyhän Hengen että Pojan tien läksyt myöhemmin elämän eteen tuomina järkytyksinä. Isän tien avaamista edelsi suuri kosmis-henkinen voimavuodatus keskusaurinko Siriuksesta. Voimavuodatus alkoi jo viime vuosisadan lopulla ja jatkui 50 vuotta. Sen sisältö tuli kuitenkin pukea ymmärrettävään muotoon, muuten siitä ei olisi ollut suoranaista apua ihmiskunnallemme.

Voimavuodatuksella olikin vastaanottajat. H. P. Blavatsky suoritti valmistavan työn. Hän antoi Siriuksesta Auringon Kuninkaallisen Looshin kautta Telluksellemme saapuneelle henkiselle avulle ymmärrettävän muodon teosofisessa sanomassa. Mutta varsinainen keskushenkilö

oli Suomessa syntynyt ja valtavan elämäntyönsä täällä suorittanut Pekka Ervast. Hänen kirjallisuutensa on paras todiste hänen henkisen tietonsa syvyydestä ja moraalisesta kaiken kattavuudesta. Pekka Ervast toteaa, että kaiken henkisen pyrkimyksen pohja ja perusta on Vuorisaarna. Hän on uudelleen suomentanut Jeesuksen jo esittämät Vuorisaarnan ohjeet lyhyiksi ja ytimekkäiksi neuvoiksi: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa vastaan ja älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näin olemme saaneet moraalisen tuen, johon voimme aina luottaa ratkaistessamme elämän eteemme tuomia ongelmia.

Pyhän Hengen tien avasi salaperäinen Venukselta tullut olento Sanat Kumaara joukkoineen silloin, kun Valkoinen Veljeskunta perustettiin maapallolle. Sanat Kumaara on hänen hindulainen nimensä, Raamatussa hänet sen sijaan tunnetaan nimellä Melkisedek. Melkisedek oli itse kulkenut ihmisille avaamansa tien ja jatkaa siitä eteenpäin omaan kehitysjärjestelmäänsä sisältyvissä hierarkioissa. – Jeesus Nasaretilainen, Pojan tien avaaja, kulki itse Isän tiellä. Jeesus oli Jumalan Poika jo syntyessään, mutta Jordanin kasteessa hän otti kosmisen Kristuksen itseensä. Isä, maailman avaruuksien Jumala, suuri Elämä, tunnusti hänet pojakseen. Pekka Ervast kirjoittaa: "Siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan, ikuiseksi, kuolemattomaksi olennoiksi. Hänen tiensä kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta latua, ja hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan maagilliseksi,

magneettiseksi, sähköiseksi." (Pekka Ervast, Tähtikoulut, s. 76.)

Isän tiellä ihminen rakentaa itselleen kuolematonta käyttövälinettä. Hänen astraaliverhonsa muuntuu Uranusvoimien avulla sähköiseksi. Eetteriruumis täyttyy buddhilla ja siitä kasvaa magneettinen verho. Fyysisen käyttövälineen voimista muotoutuu maaginen verho. Kristosofisen tietouden mukaan Jeesus joutui suureen tuskaan ennen ristiinnaulitsemistaan, sillä hänen kuolemattoman ruumiinsa rakennustyö oli vielä keskeneräinen. Evanke-
liumissa kerrotaan, että Maria Magdaleena näki Jeesuksen hänen ylösnousemuksensa jälkeen ja heittäytyi hänen jalkojensa juureen. Tällöin Jeesus sanoi: "Älä koske minuun". Pekka Ervastin mukaan Jeesus tahtoi sanoa: "Minä olen keskellä työtä vielä; en ole suorittanut työtäni vielä loppuun; Isäni herätti minut kuoleman unesta, mutta organismini ei ole täysin kirkas, uusi ylösnousemusruumiini ei ole täydellisesti organisoitu." (Pekka Ervast, Jeesus Kristuksen elämänymmärrys, s. 41.)

J. R. Hannula on valottanut monelta kannalta Isän tien avaajan Pekka Ervastin vihkimyksiä. Hän toteaa, että Aurinko-vihkimyksessä on oikeastaan kolme astetta, tai paremminkin kolme vihkimystä. Tämä johtuu sekä kosmisen Logoksen että aurinkokuntamme Logoksen kolminaisuudesta. Kolme ryhmää: Pyhän Hengen Pojan ja Isän, muodostavat oman aurinkokuntamme kollektiivisen Logoksen. Jokaisella ryhmällä on johtajansa. Venukselta tullut Melkisedek johtaa Pyhän Hengen ryhmää, oman Maa-planeettamme toisen luomispäivän kehittyneimmälle olennolle Jeesukselle kuuluu Poika-ryhmä, ja maa-

pallomme ensimmäisen luomispäivän eniten ponnistanut sielu Pekka Ervast on Isä-ryhmän johtaja. On luonnollista, että kun nämä suuret auttajaolennot ottavat Telluksemme ihmiskunnassa vihkimyksen, niin he kokemuksessaan koskettavat Aurinko-vihkimystä omassa asteessaan. Näin ollen Jeesus on toisessa Aurinko-vihkimyksessä ja Pekka Ervast kolmannessa Aurinko-vihkimyksessä.

Voimine kysyä, miksi meille on kerrottu näistä vihkimyssaavutuksista, ovathan ne kuitenkin kovin kaukaisia henkisen tien etappeja meille. Niiden tutkiminen on jo sinään antoisaa ja kohottavaa, mutta kannustavana tekijänä asiaan syventymisessä on Pekka Ervastin antama tieto, että ihmiskuntamme tulisi saavuttaa mestariaste tässä nykyisessä neljännessä luomispäivässä.

Pojan vihkimyssarjan avaaja Jeesus Nasaretilainen ja Isän tien avaaja Pekka Ervast ovat meihin nähden erikoisia ihmisiä, ovathan he maapallon edellisten luomispäivien kehittyneimmät olennot. Jeesus toisen luomispäivän ja Pekka Ervast ensimmäisen. Samoin ennen heitä esiintynyt korkeamman järjen edustaja Buddha oli kolmannen luomispäivän onnistunut kasvatti. Lohduttavana tietona saamme kuulla, että omaan ihmiskuntaamme kuuluva ja sen mukana kehittynyt J. R. Hannula on kulkenut koko vihkimystien ja näin näyttänyt käytännössä toteuttamallaan esimerkillä saman olevan mahdollista meille muillekin.

Väinö Lehtonen on valaissut J. R. Hannulan henkisiä voittoja kirjassaan Tie ihmisyyteen. Hän toteaa J. R. Hannulan uudestisyntymiskokemuksesta 3.1.1913, että koska henkinen kokemus avaa kokijalle henkisen työkentän ja koska työ edellyttää taitoa, niin samalla

kokemuksen läpikäyneessä herää toimintaan tarvittavia voimia. Hänessä herää kyky ja voima tehdä henkistä työtä. Meille on kuitenkin selvinnyt, että vasta vuonna 1940 alkaneessa uudessa työvaiheessa, kristosofiassa, nämä J. R. Hannulan uudestisyntymässä auenneet taidot pääsivät vaikuttamaan täydellä teholla. Silloin hänen työssään alkoi se vaihe, jota varten hän oli maailmaan syntynyt ja jonka suorittamiseen hän oli lupautunut jo ennen syntymäänsä, jopa ennen monia aiempiakin jälleensyntymiänsä.

J. R. Hannulan henkisessä työssä ilmeni Uranuksen, Neptunuksen ja Kuun koulujen tutkintojen onnistunut suoritus. Uranusta on nimitetty myös nerouden planeetaksi. Suurin osa ihmiskunnastamme ottaa kuitenkin Uranuksen koulun vaikutteita vastaan Marsin ja Merkuriuksen välityksellä. J. R. Hannulan esitelmiä kuunnelleille ja hänen kirjojaan tutkineille on selvinnyt hänen neroutensa laatu. Siinä oli puhdasta Uranuksen vaikutusta. Hänen esitelmänsä olivat nuorekkaan eloisia ja henkevän huumorin höystämiä.

Neptunus-planeetan koulun anti näkyy siinä, että J. R. Hannula tuli aivan uudella tavalla henkisesti synnyttyskykyiseksi. Hän synnytti sanallaan Pekka Ervastin julistaman uuden ihmisyyssuskonnon siten, että valotti monelta näkökulmalta Pekka Ervastin elämäntyöhön liittyviä asioita, joista Pekka Ervast oli puhunut vain arkailleen. Hän synnytti sanallaan myös joukon ihmisiä uuden uskonnon vaalijoiksi. Runon, artikkelin, sävellyksen, esitelmän, näytelmän valmistaminen on synnyttämistä, ja jos niissä tuodaan esille ihmisyyttä, ne ovat henkistä synnyttämistä. Mutta J. R. Hannulan synnyttys-

kyky oli laadultaan vielä syvempää. Hän saattaisi sanoa kuten Paavali kaksi tuhatta vuotta sitten: Vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole kuin yksi isä, sillä minä teidät synnytin Kristuksessa kristosofian kautta.

Ilmestyskirjan vertauskuva kuun sirpin päällä seisovasta ja aurinkoon verhoutuneesta vaimosta valaisee Kuun koulun läksyn voittoisaa suoritusta. J. R. Hannula oli tehnyt fyysisestä käyttövälineestään aatmaan eli Isän tahdon välineen. Hän oli alistanut fyysisen ruumiinsa kaikki voimat Kristuksen käyttöön.

Voimme lisätä vielä tähän, että kun J. R. Hannulalle alkoi pitkä, liki kymmenen vuotta kestänyt sairauksien kausi vuoden 1947 jälkeen, niin siitä huolimatta hän piti säännöllisesti esitelmiä, matkusti eri paikkakunnilla ja kirjoitti kaikki väliajat aina fyysisestä maailmasta tapahtuneeseen poistumiseensa (11.3.1956 klo 4) asti. Hän pysyi uskollisena Jumalalle ja Mestarille loppuun asti kokien näin Isän tien Aurinko-vihkimystä.

Ajatellessamme aurinkokuntaamme ja siinä vaikuttavia tähtivoimia kokonaisuutena voimme kysyä, mikä on kaitselmuksen osuus kaikessa tässä? Kaitselmushan on Jumalan hyvä tahto elämässä. Tämä Isän hyvä tahto vie maailmaa eteenpäin, kasvattaa ja kehittää kaikkia eläviä olentoja. Mutta kuten karman lain toimeenpanijoina on eläviä olentoja, jotka personifioivat karman lakeja, samoin ihmiset voivat olla valon ja hyvän tahdon kanavia, välittäjiä.

Ihmiskuntamme merkittävimmät kaitselmuksen käden ojennukset on jo mainittu, nimittäin Jeesus Nasaretilaisen

ja Pekka Ervastian jordankastekokemukset. Kun Jeesus otti Jordanin kasteessaan vastaan kosmisen Kristuksen, niin sen seurauksena ihmiskunnalle avautui uusi mahdollisuus astua henkiselle tielle suoraan Mars-vihkimyksestä eli ratkaisemalla sota- ja väkivaltakysymys.

Toinen kaitselmuksen käden ojennuksista tapahtui omana aikanamme. Siinä Pekka Ervast oli keskus-henkilönä suuren kosmis-henkisen voimavuodatuksen vastaanottaja. Aikamme voimavuodatuksen sisältyvä syvä viisaus on tallennettu kirjallisuuteen. Mutta voimme vielä edetä. Vaikka tieto maailmankaikkeudessa vallitsevasta järjestyksestä ja ihmiskunnallemme annettusta päämäärästä on tarjolla kaikille, niin tarvittiin ihmisyys-ihanteen käytännöllistytäjää, toteuttajaa. Sellaiseksi Väinö Lehtonen on nimennyt J. R. Hannulan.

Keskusaurinko Siriuksesta planeetallemme tullut kosmis-henkinen voimavuodatus olisi jäänyt aatteiden tasolle ilman julistetun ihmisyysuskonnon käytännöllistytäjää J. R. Hannulaa. Uusi luonnonvoima saavutti fyysisen tason ilmakehän vuosina 1926–1928. Uusi luonnonvoima pääsi kuoleman voittavana voimana kemiallis-fyysiselle tasolle asti, kun yksi ihminen kulki avattua Isän tietä ja näin avasi kanavan tuolle voittavalle voimalle.

Pekka Ervast nimittää uutta luonnonvoimaa myös mannasateeksi. Se on siis myös henkistä ravintoa, jota ihmiset voivat käyttää. Mutta toisaalta se on totuuden Pyhä Henki. Vaikka Pyhä Henki on aina vaikuttanut elämässä, niin Uuden testamentin kuvauksestakin ymmärrämme, että Jeesuksen Kristuksen kautta tullut

Pyhä Henki oli toisenluontoista, sillä se oli Jeesus Nasaretilaisen stimuloimaa, hänen personoimaansa. Se kosmis-henkinen luonnonvoima, joka tuli keskusauringko Siriuksesta meidän aikanamme, on Pekka Ervastin personoima totuuden Pyhä Henki. Pyhää Henkeä on sanottu lohduttajaksi, mutta Pekka Ervast huomauttaa, että parempi sanonta on puolustaja. Kun saamme vielä tietää, että tämä voima purkautuu ihmiskuntaan henkisten työryhmien kautta, niin silloinhan voima on samalla ryhmään kuuluvien ihmisten puolustaja. Kun työskentelemme henkisissä työryhmissä, niin kosmis-henkisen luonnonvoiman, totuuden Pyhän Hengen eli puolustajan, avulla karmaa voidaan siirtää Saatanalta Kristukselle. (Väinö Lehtonen, *Mysterioitten toiset kasvot*, s. 68.)

Vielä voimme lisätä, että kun J. R. Hannula on henkisen työryhmän sielu, hän on samalla totuuden Pyhän Hengen varasto, voimatodellisuus, josta voimme jatkuvasti ammentaa ja näin siirtää karmaamme Kristuksen käteen. J. R. Hannula personoi henkisen voittonsa kautta sekä taivaallista Isää majesteettiutena että Kristusta rakkautena, äitinä. Siksi hänen johtamansa työryhmä voi olla ehjästi inhimillinen. (Väinö Lehtonen, *Tie ihmisyyteen*, s. 90.)

Samalta tekijältä:

Elämme murrosajassa

Elämä ja kuolema kristosofian valossa

Elämänsilta

Enkelit ja henkivallat

Ihminen - ikuinen vaeltaja

Ilmarilassa (näytelmä)

Kalevalan Iso Tammi

Kansallistunnon kautta henkiseen elämään

Mestariviisauden äärellä

Mestariviisauden äärellä 2

Moninaisuudesta ykseyteen

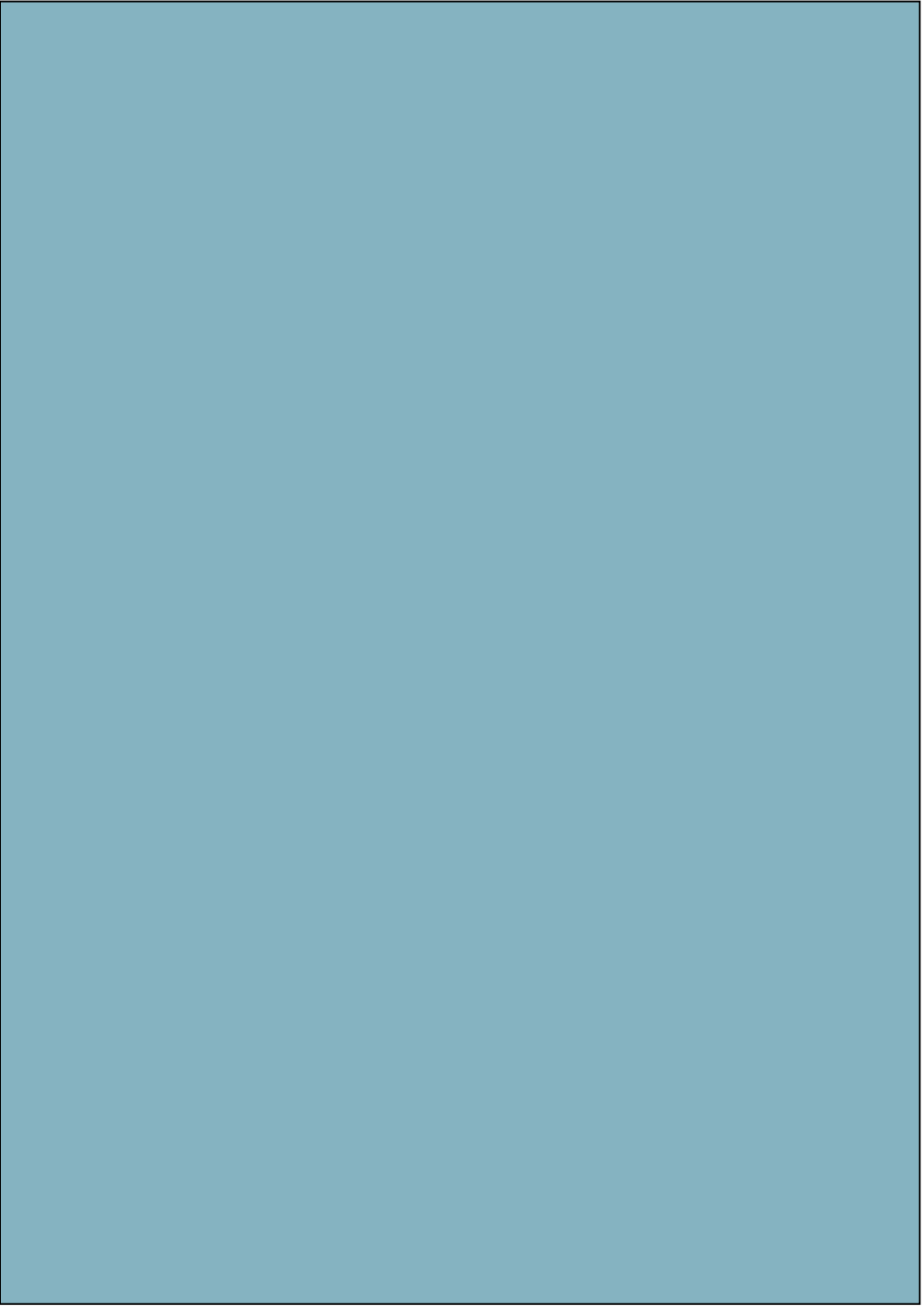
Päivän poika

Temppeliaatteesta kehityksen virrassa

Totuudenetsijä ja tähtivoimat

Totuudenetsijän tiellä

Viisauden koulussa

"Ajatellessamme aurinkokuntaamme ja siinä vaikuttavia tähtivoimia kokonaisuutena voimme kysyä, mikä on kaitsemuksen osuus kaikessa tässä? Kaitsemushan on Jumalan hyvä tahto elämässä. Tämä Isän hyvä tahto vie maailmaa eteenpäin, kasvattaa ja kehittää kaikkia eläviä olentoja. Mutta kuten karman lain toimeenpanijoina on eläviä olentoja, jotka personifioivat karman lakeja, samoin ihmiset voivat olla valon ja hyvän tahdon kanavia, välittäjiä." (s.69.)

ISBN 951-8901-85-6